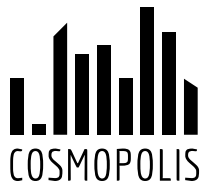

Michaela Labáková

Příliš brzy, příliš pozdě

Můj milostný kotrmelce

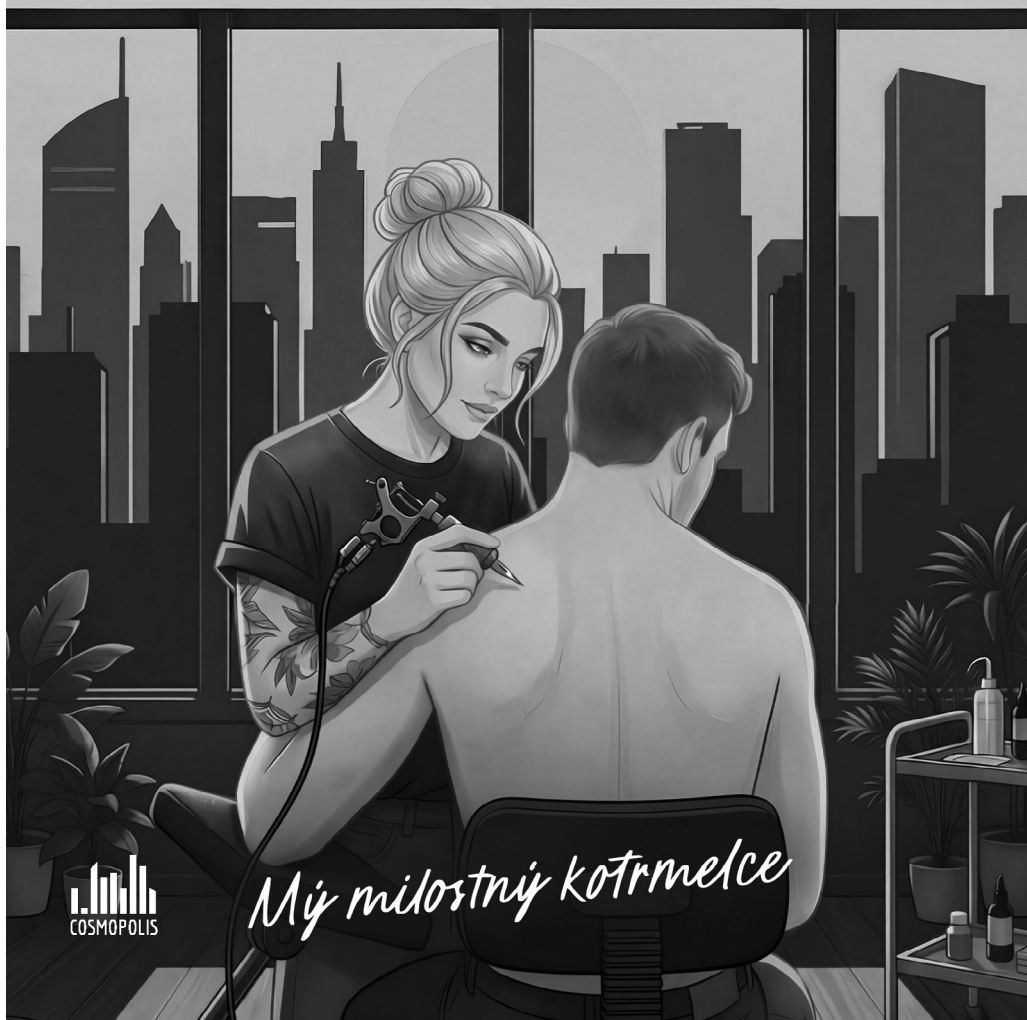
Michaela Labáková

*Příliš brzy,
příliš pozdě*

Michaela Labáková

Příliš brzy, příliš pozdě

COSMOPOLIS

Můj milostný kotrmelce

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

PŘÍLIŠ BRZY, PŘÍLIŠ POZDĚ

Mý milostný kotrmelce

© Michaela Labáková, 2026

© Grada Publishing, a. s., 2026

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2026 jako svou 10 540. publikaci

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Tisk FINIDR

ISBN 978-80-271-6551-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-6549-0 (pdf)

ISBN 978-80-247-1695-4 (print)

Věnování:

Pro všechny, co už je jim přes třicet, ale nosí v sobě duši pubertáka.
Jsem v tom s vámi!

Čtvrtek 2. července

Myslela jsem, že mě v meich dvaatřiceti už jen tak něco nepřekvapí, ale dnešek mě vyvedl z omylu.

Den začal jako každé jinej – vstala jsem, trochu jsem prohrábla to vrabčí hnízdo, co mám na hlavě, veškerý líčení obstaraly protáhlý linky, a tím to haslo. Hodila jsem na sebe to první, co mi padlo pod ruku, protože se snahama někoho uchvátit jsem přestala tak... no, zhruba v pětadvaceti? Prostě další letní den v sepraným tričku s nápisem kapely, jejíž jméno už ani nešlo přečíst (a ani čert už neví, co jsem v době, kdy jsem si ho kupovala, poslouchala za sračky), a v džínový sukni s lacem, kterou jsem vyndala před pár dny, když mě popadl záchvat uklízení svinčičku ve skříní, ale v půlce jsem to vzdala. Tu sukni nesnáším – když si sednu, tahají mě ty kšandy za ramena, a když stojím, vylejzá mi sukneš nahoru. Ležela zahra-baná někde vespod skříně, ale jak jsem to všechno vyházela, promíchalo se moje běžný pohodlný oblečení s tím, co nenosím, a lenost mě přesvědčila, že to na zemi pár dní – nebo tejdnu – vydrží, než se dokopu k pokračování.

Jenze teď mám díky tomu bordel v ložnici a totálně nepohodlnou sukni.

No, abych se vrátila k tématu... Mám v sobě už druhej gin s toni-kem, takže to potřebuju zapsat dřív, než se mi to vykourí z hlavy, a zrov-na tenhle den si zápis zaslouží.

Na desátou jsem měla objednaný první odvážlivce, který usoudili, že dopoledne je nejlepší dobou k pořízení kěrky – což samozřejmě schvaluju. S tím, že ideální doba na pořízení kěrky je prakticky kdykoli. Byla to holka, co přišla celá nadšená, že vymyslela úžasný a originální tetování, který chce na kotník, protože tam kěrku jen tak někdo nemá (měla jsem co dělat, abych se nerozesmála nahlas). Vykládala mi, jak strašně miluje hudbu a že by bylo skvělý, kdybych jí udělala nad kotníkem „řetízek“

z not. Znovu jsem potlačovala chechot, protože řetízků z not už jsem tetovala několik, ale nechtěla jsem jí brát to nadšení a pocit vlastní výjimečnosti, tak jsem jí to namalovala i vytetovala. A měla jsem o jednu spokojenou klientku víc.

Chlápek, kterej měl přijít po ní, mi během dopoledne volal, že chytil nějakej moribundus a lehnul se smrtelnou rýmičkou, což je v červenci obdivuhodný, ale evidentně nikoli nemožný, takže jsem měla dobrý dvě hodky času, který jsem využila střídavě čmáráním návrhů a popotahováním toho debilního laclu na ramenou, dokud jsem to nevzdala a jeden prostě neshodila dolů. Jasný, pak jsem se zbytek dne musela hlídat, aby mi nesjel i ten druhej a klienti neviděli z mé třicátnický postavy víc, než by sami chtěli, ale kupodivu to potom bylo už aspoň trochu snesitelnější. Skočila jsem si k obědu pro tortillu s kebabem ze stánku odnaproti a při jídle jsem tu pitomou sukni ještě zvládla pokecat bylinkovým dresingem, což jsem brala jako znamení shůry, že ji mám vyprat a strčit zase zpátky do hlubin skříně, kde na ni narazím tak za dva až tři roky, až mě zas osvítlí ten idiotskej nápad roztrdit si oblečení. Nebo bych ji taky mohla prostě rovnou vyhodit, ale na to jsem moc velká bačkora. Mám spoustu oblečení „co kdyby“, přestože vlastně vůbec nevím, co bych za to doplnila. Co kdybych chtěla mít zaříznutý spoďáry až do tlustýho střeva? Co kdybych přišla na chuť tričku s výstřihem tak velkým, že i ty moje relativně malé prsa budou lézt klientům do ksichtu? Co kdybych přece jen zhubla do těch kalhot, který jsem nosila celou pubertu a jsou vlastně už dost jetý, ale přesto nemám srdce je vyhodit? Takže asi tak.

No, zase jsem trochu odbočila. Po obědě byl fakt celkem klídek, až jsem začala přemýšlet nad tím, že to dneska zabalím dřív a půjdu si domů hodit nohy na stůl a chvíli si zapařit na *péesku*, ale minutu po třetí se najednou z chodby ozval nějakej hlahol a o chvíli pozděj vlezli ke mně do salónu tři vychechtaný pubertáci. Super, řekla jsem si, zas se nějaký pitomci rozhodli, že naštvou mamky a zamachrujou na spolužačky – nejlépe nějakou super drsnou kérkou, třeba lebkou v plamenech nebo řvoucím lvem, který budou k jejich buclatejm, téměř dětskejm ksichtíkům sedět asi jako mně ta debilní sukň.

„Nazdar, pánové,“ pozdravila jsem je, hned jak vlezli dovnitř a začali se rozhlížet po fotkách tetování, který už jsem v minulosti udělala, a po mně – protože já sama byla chodící portfolio. „Co vás sem přivádí?“

„Jdem se dát tetovat,“ prohodil jeden z nich, evidentně hlava tý jejich povedený partičky, takovej přídrzlej floutek, kterému evidentně rodiče v dětství všechno povolovali a ujišťovali ho o jeho genialitě, když si zvládnul navlíct slipy cedulkou dozadu. Jeho dva kámoši stáli za ním, jeden se usmíval podobně oprskle jako jejich mluvčí, zatímco ten druhý spíš vypadal, že nepřišel tak úplně dobrovolně. Potlačila jsem nutkání se ušklíbnout. Trochu profesionality, Gen! Fakt jsem se v duchu musela napomínat.

„Jasný, od toho tu jsem,“ přikejvla jsem teda a chtěla jsem se posadit ve svém klasickém posedu obkročmo na židli a s loktama na opěradle, jako to dělám vždycky, když mi někdo začne vysvětlovat, co chce vytetovat, ale když jsem házela druhou nohu přes sedadlo, došlo mi, že mám tu sukni, tak jsem otráveně otočila židli jako normální inteligent opěradlem dozadu a posadila se jako parodie na dámu, hezky s nohama křížem a rukama spojenýma a opřenýma o koleno. Kdejaká královská primadona by mi mohla závidět. Ha ha.

„A co byste rádi, kluci? Jinak doufám, že víte, že pod osmnáct tetuju jen se souhlasem rodičů,“ připomněla jsem jim a zároveň jsem si neodpustila rejpanec, protože všichni vypadali, jako by sotva vylezli ze školky. Až na tu jejich vejšku, samozřejmě. A beďary.

„Všem nám už bylo osmnáct,“ oznámil mi pan Géníus, jako bych byla úplná blbka a neviděla, jak MOC dospělý přece ve skutečnosti jsou.

„Jasný, já to musela říct. Určitě chápete, zákony a tak,“ mrkla jsem na ně a mávla rukou jako největší frajerka. „No a co byste rádi? A jako všichni tři, jo?“

„Jo, všichni tři. V prváku jsme se vsadili, že když to doklepem až do čtvrtáku, necháme si udělat kěrku.“

„Hustý,“ přikejvla jsem, a dokonce jsem to trochu myslela i vážně. Je fajn, když si děcka dají motivaci k dokončení školy. Nebo vlastně omyl – oni si nedali za úkol odmaturovat, ale jen dostat se do čtvrtáku. Kristepane. Rázem mě to „hustý“ mrzelo.

„Že jo,“ zakřenil se frajer, potěšený sám sebou.

„Jasný,“ ujistila jsem ho, abych jeho záchvat geniality nenarušovala. „A co studujete, kluci? Nějakou školu se zaměřením, nebo všeobecnou střední?“

„Všeobecnou,“ odpověděl pan myslitel.

„Super. Takže po maturitě kórka číslo dvě?“ mrkla jsem na ně ve snaze vštípit jim trochu víc motivace k dokončení střední, aby z nich nakonec nebyli jen potetovaný negramoti.

„To se uvidí. Můžem teda jít k tomu tetování?“ řekl trochu netrpělivě a přešlápl na místě, jako by na něj dole čekala mamka a on musel být zpátky do půl hodiny.

„Ještě jste mi neřekli, co chcete,“ připomněla jsem mu – a sobě zase to, že mám být trpělivá a nechat si svůj sarkasmus pro sebe.

„Tak hele,“ kejnul oprskle a přišel ke mně, aby si poklepal na vnitřní stranu předloktí. Držela jsem se zuby nehty, abych mu za to „tak hele“ nedala jednu výchovnou – nejlépe mezi oči. Nebo mezi jiný kulatý částí těla, kde by to možná bylo o něco účinnější. „Všichni dost žerem fantasy, jako hry a filmy a tak, a furt jsme přemejšleli, co si dát udělat, aby to bylo sladěný, ale přitom trochu jiný. No a nakonec jsme se shodli, že chcem sem,“ znovu si poklepal na předloktí, „šíp, úplně jednoduše a bez jakejchkoli zakroucenejch ptákovin. Prostě šíp, trojúhelník jako hrot, pak čára a pak tři další trojúhelníky jako křídýlka. No a každé bude mít vybarvenej jinej trojúhelník, chápeš?“

„Fajn, že jsme si potykali,“ zvedla jsem na něj obočí a snad poprvý jsem v jeho pubertáckým ksichtíku viděla něco jako stud. „Každopádně chápu. Jak to má být velký? Přes celý předloktí, nebo jen třeba přes půlku?“

„Ta půlka stačí,“ ujistil mě rychle. Srábek – chce zamachrovat, ale je připodělanej, že moc velká kórka by ho bolela. Takovejch jako on jsem tu měla už mraky. A všichni zadržovali slzy, když jsem do nich se slastným zadostiučiněním bodala tetovací pistolí.

„Fajn, kluci, pojdte si tu stoupnout vedle sebe, ať vidím, jestli máte stejně dlouhý...“ kejnla jsem na ně a postavila se. Když jsem viděla jejich zmatený a náhle rozpačitý výrazy, vyprskla jsem smíchy. „Předloktí,

samozřejmě,“ dodala jsem a fakt jsem měla co dělat, abych se nerozřetala nahlas. Kluci rázem byli samá sranda a samý machrování, až na toho jednoho, kterej byl jedinej až podezřele tichej a klidnej, a jak jsem si tak všimla, i lehce pobledlej. Dali ruce vedle sebe, já je omrkla a ujistila se, že bude pro všechny stačit stejná velikost.

„Tak si tu sedněte, já to zatím namaluju a pak vám to ukážu, jo? Jenom to asi nebude pro všechny tři hned, to je vám snad jasný. A máte celkem štěstí, že mám dneska volnějc, protože jinak bych vás vypakovala s tím, že se máte objednat. Dneska evidentně štěstí přeje odvážnejm.“

Jak jsem čekala, pan frajer se hned zatvářil ještě o něco namachrovanejc, zatímco tý bleduli vzadu jen poskočil ohryzek.

„A beru jenom hotovost,“ dodala jsem.

„Prachy máme,“ ujistil mě frajer, a tím pro mě teoretická část skončila. Sedla jsem si za stůl, rozsvítila si lampičku, vytáhla tablet, na kterým jsem měla program na malování, a zatímco ti tři se uvelebili na gauči pro návštěvníky a chechtali se nějakýmu přiblblýmu videu, já vytvořila návrh toho, co chtěli zvěčnit na ty jejich párátka.

„Takhle dobrý?“ ukázala jsem jim návrh. „Každýmu vybarvím jinej, jak se dohodnete.“

„Super,“ příkejvnul pan namachrovanej.

Radši jsem ještě okoukla jejich občanky, jestli mi nekecali, ale vážně všem bylo osmnáct, takže sice to byli moulové, ale aspoň pravdomluvný. Připravila jsem si všechno potřebný, nastavila jsem lehátko do sedu, protože nebylo nutný, aby leželi, šablony si hezky položila na tácek, a nakonec jsem na lehátko poklepala. „Tak kdo jde první?“

„Tak já,“ ozval se hned frajer. Překvapivý. Schválně kdy se mu v očích zablejsknou slzy.

Nakonec jsem byla příjemně překvapená, protože ani nesyknul a držel statečně, ani ty slzy jsem nezahlídla. Možná je to namachrovanej blbeček, ale aspoň něco vydrží. Jako další šel ten, co mu na všechno přitakával jako cvičená opička, a i ten se držel celkem statečně. Práce mi šla od ruky rychleji, než jsem čekala, tak jsem se rozhodla je dodělat najednou. Když si ale na lehátko sedal ten poslední, *pan Bledulka*, vypadal, že brzo vrhne,

protože se mu na čele blejskaly kapky potu a jeho barva přešla z bílý do lehce nazelenalý.

„Seš v pohodě?“ zeptala jsem se, když jsem potřetí dezinfikovala jehlu. „Nevypadáš jako někdo, kdo se chce dát tetovat.“

„Jsem v pohodě,“ zabručel, ale moc přesvědčivě nezněl.

„Hele, jestli se ti do toho nechce, nenech se nutit, jo?“ poradila jsem mu. „Fakt bych byla nerada, kdybys mi to tady poblil.“

„Nechce se mi zvracet,“ ohradil se dotčeně.

„Oukej,“ zvedla jsem smířlivě dlaně do vzduchu, přičemž v tý pravý jsem držela tetovací pistoli, kterou Bledulka nespouštěl z očí, jako by to byla sekera, co ho hodlá za chvíli popravít. „Tak se pohodlně opři, ruku mi dej stejně jako tvý kámoši takhle pěkně na to opěradlo a drž.“

Bledulka udělal, co jsem po něm chtěla. Odložila jsem pistoli, vydezinfikovala mu předloktí, nanesla emulzi pro obtisk šablony, a když mi váhavým kejvnutím odsouhlasil umístění, vzala jsem do ruky pistoli a přiložila mu ji na kůži.

Stihla jsem udělat jednu jedinou čáru na špičce hrotu, než tomu moulovi klesla hlava a začal se sunout ke straně.

„Hej hej hej!“ vyjekla jsem a rychle jsem pistoli položila na tácek, abych ho mohla chytit za ramena a znovu ho usadit. Byl sice hubeňour, ale mrtvá váha je docela záhul, takže jsem měla co dělat, abych ho udržela. Jeho debilní kámoši se začali smát.

„Co kdybyste mi ho místo toho chechtání radši přidrželi, aby nepadnul na zem?“ hekla jsem vztekle. Pan frajírek se pochlapil a přicupital, aby mi svýho kámoše přidržel, a já mohla lehátko pedálem sklopit tak, aby na něm Bledulka ležel a nikam mi nepadal. Jakmile byl uložený, frajer se smíchem odstoupil, takže jsem se nad Bledulku naklonila a párkrát ho poplácala po tváři, aby se probral. Nebyl sice první, kdo se mi tu složil, ale ani těch případů nebylo tak moc, abych na to byla nějak psychicky připravená. Lépe řečeno jsem měla celkem v gatích, respektive ve spodárech kvůli tý pitomý sukni, aby z toho nebyl nějaký průser.

Bledulka ještě chvíli chrněl, ale pak se mu zatřepotaly víčka a otevřel celkem pěkný, světle hnědý oči a upřel je na mě. Na čele mu mezitím vyrašilo několik dalších kapiček potu.

„No čau,“ pozdravila jsem ho, vděčnější než kdy jindy za svoje sepraný tričko s nulovým výstřihem, protože jak jsem se tak nad ním skláněla, nejspíš by měl moje chabý béčka fakt až v ksichtě. „Co blbneš?“

Zamrkal a vzápětí se mu oči rozšířily ještě o něco víc. A okamžik nato zrudnul jako přezrálý rajče. Vlastně měl vážně dost podobnou barvu jako to rajče, co jsem si koupila minulej tejden, že si ho dám k večeri, abych snědla aspoň něco zdravýho, ale ještě jsem na něj nedostala chuť. Pokud už samozřejmě nebylo ze zadní strany plesnivý – to bych Bledulkově pleti trochu křivdila. Zelenej už totiž fakt nebyl.

Rychle zašátral rukama pod sebou, aby se posadil, takže jsem radši uhnula, abych nedostala jeho hlavou do nosu.

„V klidu, jo?“ napomenula jsem ho mírně. „Ať sebou zas nesekeš. Hezky pomalu. Nechceš něco k pití?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou, stále stejně přezrále rudej, a teprve potom ho napadlo podívat se na ruku. Měl tam jedinou čáru – víc jsem toho fakt nestihla.

„Já... Asi na to kašlu,“ vypadlo z něj.

„Kámo, no tak!!!“ ozval se pan frajer, kterej mi doteď postával za žádama a koledoval si o držkovou. „To dáš, my to taky dali! Co naše sázka?“

„Jestli ho budete hecovat a on příště flákne hlavou o zem, až sebou sekne, budete to policajtům vysvětlovat vy,“ zavrčela jsem. „Pokud se mu dělá blbě, dávám od toho ruce pryč. A vy jste fakt kámoši k nezaplacení. Vážně, chlape, měl bys mít lepší vkus na kámoše. Tyhle by tě dost pravděpodobně byli schopný ožrat do bezvědomí a pak by se mohli smíchy počúrat, až by ses dusil vlastníma zvratkama. Určitě máš na lepší.“

Bledulka na mě upřel ty svoje pěkný hnědý kukadla, zamrkal jako panenka a mezi obočím se mu objevily dvě sladký, téměř neviditelný vrásky. „Hmm.“

Chytila jsem ho ještě za ruku, abych mu ubrouskem setřela z ruky emulzi a vydezinfikovala mu tu drobnou čárku, co tam měl, a on celou dobu mlčel a jen jsem cejtila jeho pohled. Radši jsem mu i tak uřízla

tenkej proužek fólie, kterou jsem mu omotala kolem toho torza, co měl bejt šíp, a teprve potom jsem jeho ruku pustila.

Poučila jsem frajery, jak se maj k novému tetování chovat, nechala jsem si zaplatit a už jsem se ani nenamáhala bejt jakkoli příjemná. Byli to idioti a já se už nemohla dočkat, až odsud vypadnou, než mi tu udělaj nějakaj další průser. Jedinýho chudáka Bledulku jsem poplácala po zádech a sdělila mu, že do budoucna by měl rozhodovat sám za sebe, a ne to nechat dělat ostatní, a jakmile všichni vypadli, fakt jsem si oddychla.

Vydezinfikovala jsem si veškerý vybavení, uklidila a s úlevou jsem vypadla domů, abych se nadlábla, dala si gin-tonic a pustila si nějakou hru, u který bych se odreagovala.

Z nějakýho mně neznámýho důvodu jsem konečně dostala chuť na to rajče.

Sobota 18. července

Dneska jsem se rozhodla bejt hodná dcera a vyrazila jsem za našima, abych si nemusela shánět sobotní oběd. Mamka má vždycky radost, když za ní přijedu, a já se jako bonus pořádně nadlábnu poctivý domácí stravy, aniž bych musela hnout prstem. Oboustranně výhodnej kauf. Něco vydatnýho v žaludku potřebuju, protože se mi ozval Jimmy, jestli večer nevyrazíme pařit, a já tu zprávu zase řetězovou reakcí přeposlala Kayle, takže mě čekala náročná noc, dost pravděpodobně zakončená hlavou v záchodu a křečema v nohou, ale čert to vem – fakt jsem se těšila. A upřímně, pořádnější skončit hlavou v záchodě než mezi nohama nějakýho zoufalce.

„Ahoj, zlato,“ přivítala mě mamka hned mezi dveřma objetím a po ní mě pomačkal i táta. Bylo to fakt milý; na to, že mi bylo přes třicet, mě rodiče viděli pořád stejně rádi, jako když jsem k nim jezdila na víkendy během vejšky, kterou jsem nedodělala. A já musela uznat, že i já je vidím ráda, a to kvůli těm dobrotám, kterýma mě mamka vždycky napakuje. Teda... zčásti. Máma i táta byli takový ty úplně normální

a v klidu padesátníci, který baví zahradničení, vaření, dekorace a sem tam i občasná dovolená. Byli přímo prototyp spokojeného dlouholetého manželství, což mě při vši tý rozvodovosti kolem naplňovalo pýchou, ale zároveň i pochybama, jestli nejsem adoptovaná. Já zatím měla smůlu jen na samý idioty, takže šance, že bych někdy oslavila pětatřicet let výročí jako naši loni v srpnu, byla prakticky nulová. A upřímně... Ani jsem o to nestála. Snahy někoho balit jsem vzdala už dávno, a když už se občas našlo nějaký chvilkový povyražení, nikdy jsem ho nebrala závazně, čímž jsem i ty nejzatvrzejší Don Juany nakonec odradila. Mnohem radši jsem trávila čas se svým milovaným kámošem Jimmym, kterež v milostný rovině příhodně dával přednost jinejm chlapům, a svý kámošce Kayle, která žila podobně volnomyšlenkářskej život jako já, jen s poněkud většima ambicema, co se hledání lásky týkalo.

Naši jako obvykle měli doma nejen navařeno, ale i napečeno, takže když jsem od nich o pár hodin pozdějc odcházela ke svému autu zaparkovanému na příjezdovce, cejtila jsem se jako koule. Byla jsem relativně vysoká, postavu jsem měla štíhlou, ačkoli takovou trochu měkkou, protože cvičení pro mě bylo formou fyzickýho mučení, a i tak jsem si připadala fakt obrovská. No jo, mámino pečený kuře, máslový brambory a čokoládovej moučník. Vražedná kombinace, který prostě nejde odolat – a mamka to moc dobře ví. Občas ji podezírám, že tohle vaří o víkendů tak často hlavně proto, že ví, že budu díky tomu mít větší chuť je navštěvovat. Moje starší ségra Patricia má štěstí, že žije ve Fairwoodu, zhruba dvacet kiláků od Greydale, kde žiju já a naši. Aspoň si zachová svou krásnou vysportovanou postavu, kterou z nějakýho důvodu zvládla udržet i po těhotenství. Což mi připomíná, že budu muset zase někdy v blížký době přepadnout i ji a jejího manžela Liama, protože už mi chyběla malá Alexis, moje tříletá neteřinka.

No, za chvíli se půjdu nachystat na dnešní večer, což bude trochu voprúz, jelikož ta hromada prádla je stále PŘED skříní, místo aby byla V ní, takže vyhrábnout něco ucházejícího bude náročný. Hodlám jít hlavně do pohodlí, ale zase nemůžu jít jako úplnej vandrák, protože mezi všema těma napůl vysvěčenejma děckama, co tam budou pařit

kolem nás, nechci vypadat jako pěst na oko. A jak znám Kaylu, pravděpodobně bude mezi těma děčkama k poznání.

Asi půjdu do toho bílýho tílka s flitrama a do svejch nejlepších nízejch tmavomodrejch džínů, který jsou snad jediný z mý sbírky, co dokážou z mýho zadku udělat nějakej tvar.

Před pár minutama jsem na sebe koukala do zrcadla a všimla jsem si, že vedle očí se mi dělaj vrásky, když se směju. Jenže když se mračím, dělají se mi vrásky zase na čele a mezi obočím. Asi budu muset zachovávat stoickej výraz netečného nezájmu, abych vypadala ještě aspoň trochu zachovale, a ne jako strážce mumie.

A co se týče vlasů... Už pár let maj stejnou platinově blond barvu, kterou obnovuju každěch pár tejdů, když začnou moje tmavohnědý odrosty bejt neúnosný, a stejně tak udržuju i délku po ramena. Od přírody se mi lehce vlněj, takže dovedou bejt celkem pěkný, když chtěj. Budu teda doufat, že zrovna dneska chtěj budou.

No nic, jdu se chystat, Kayla už mě bombarduje zprávama, co si vezmu na sebe, tak hurá do víru společnosti. Na další propařenou noc a na zejtrejší kocovinu!

Neděle 19. července

No do prdele.

Obvykle si nezapíšu poctivě každěj den jako vzorná školačka, spíš si sem házím svoje šílený roztroušený myšlenky a občasný zážitky, protože kdyby mě jednou našli třeba v koupelně na podlaze mrtvou po uklouznutí na dlaždičkách a objevili moje deníky, asi sotva by je zajímalo číst o tom, jestli jsem si v květnu našla divnej pupínek na zadku nebo jestli jsem zvolila ke zdravý večeri kebab, ve kterým je zelenina, nebo čínu, ve který je... ehm, taky zelenina. Radši si sem prostě zapíšu jen různý zajímavosti, kterejch není moc, ale občas se přece jen nějaká uděje. No... A včera se fakt udála.

I když nevím, jestli bych to nazvala zajímavostí.

Pochopitelně jsme se všichni tři příjemně cinkli a div jsme si nevytancovali duše z těla, a stejně tak pochopitelně mám teď v sobě prášky na bolest hlavy a ucucávám už půl dne na střídačku jenom vychladlý kafe a čistou vodu. To není nic neobvyklého – to je známka toho, že jsem se včera večer suprově bavila.

Aspoň většinou.

Zrovna jsem opouštěla parket zlitá potem (fakt jsem cejtila, jak mi teče po zádech čůrek až dolů mezi půlky), abych si šla na bar dát vodu proloženou tequillou. Opřela jsem se loktem o olepenej pult baru a potlačovala lehký zhnusení, dokud jsem si neuvědomila, že já jsem teď dost podobně olepená a nemám pultu co vyčítat. Objednala jsem si vodu i svýho panáčka, hodila jsem po barmanovi bankovku a posunula se se svýma tekutýma děťátkama na kraj pultu, abych si mohla v klidu dát do nosu a nestrkali do mě nedočkavý pubertáci, co chtěj taky svůj příděl alkoholu. Lehce jsem si potrsávala na místě, dala jsem si pár doušků vody a chystala se na tequillu, ale pak mi do zornýho pole vlezl někdo vzdáleně povědomej a překazil mi moji alkochevilku, když se postavil k baru a taky si něco objednal, aniž by o mně věděl. Můj přiopilej mozek chvíli chroupal, než mi docvaklo, kdo to je. Byl to přece ten Ble-dulka, co sebou před dvěma tejdnama šlehnul u mě v salónu! Zakřenila jsem se sama pro sebe, ne ve smyslu se mu nějak posmívat, ale... Jo, vlastně trochu jo, asi jsem se uculovala hlavně proto. Než jsem ale stihla svůj obličej přinutit zase do normální (aspoň trochu) podoby, asi vycítil, že na něj vejrám, a obrátil hlavu mým směrem. Čekala jsem, že bude i jeho mozek trochu chroupat, ale nejspíš nebyl ještě tak nalitej jako já, protože se mu v obličejí okamžitě objevil výraz poznání – a vzápětí výraz silnýho znepokojení. K mému překvapení na mě ale kejvnul na pozdrav, místo aby se zdekoval nebo aby mě okázale ignoroval, a teprve potom se otočil zpátky k barmanovi, kterej mu akorát podával pivko.

Neuniklo mi ale, že během placení po mně ještě dvakrát střílel pohledem. Vzala jsem znovu do ruky svou skleničku tequilly a chtěla jsem ji do sebe konečně obrátit, protože mi bylo jasný, že hned odcupitá

zpátky ke svým povedeným kámošům nebo ke své holce, či s kým tady zrovna pařil, ale on se otočil zády k baru, opřel se o něj a s pohledem upřeným na parket si loknul z lahve. Podle toho, kolikrát se mu pohnul ohryzek, musel dát tak půl flášky na ex. A ne, nedokázala bych vysvětlit, jak je možný, že jsem si zrovna takový kraviny všimla, zvlášť když na nás blikal stroboskop a chvilku vidět byl a chvilku ne. Fakt netuším. Každopádně místo toho, abych panáka vypila, znovu jsem zamrzla.

Asi za to mohl fakt, že jsme vlastně byli starý známý, když jsem do něj bodala jehlou a následně ho musela křísit, ale nenapadlo mě nic lepšího než vzít do druhé ruky lahev s vodou a pomalým tempem v rytmu hudby dotrsat k němu. Rozpačitě se zavrtěl, když zmerčil můj úmysl (ať už byl ksakru jakejkoli), a znovu se napil.

„Čauky,“ houkla jsem na něj, aby mě přes ten kravál slyšel.

„Dobrej.“

Vyprskla jsem smíchy. „Dobrej? Vážně jsi řekl *dobrej*, nebo jsem se jenom přeslechla? Nejsme ve večerní škole, ale v klubu.“

Nic na to neřekl, jen odstín jeho tváří se i v tom blikání trochu pozměnil a ztmavil. Radši jsem k němu natáhla ruku s panákem tequilly a cinkla skleničkou o jeho lahev.

„Na zdraví – a na zodpovědný rozhodnutí,“ uchechtla jsem se a obrátila skleničku do sebe. Bledulka se jenom ušklíbl, ale taky se napil, což jsem považovala za souhlas s mým velkolepým přípitkem. Pořád ale nevypadal, že by se chtěl nějak bavit, tak jsem usoudila, že děcka holt mají jiný zájmy než kecat s vrstevnicema svých matek. A tak jsem položila skleničku od tequilly na bar, obrátila do sebe i zbytek vody a poplácala Bledulku po paži.

„Tak se dobře bav, Bledulko,“ zaskřehotala jsem mu do ucha a nechala ho bez dalšího ohlížení tam, kde stál, abych se nechala sežrat davem a vyhledala své kámoše.

Přiznám se, že na dalších x minut (nebo hodin, kdo ví?) jsem ho totálně vypustila z hlavy a prostě jsem zas jenom pařila. Pak se nám ale najednou zdejchla Kayla, což byl signál, že ji dost pravděpodobně někdo sbalil a teď se s ním ocumlává někde v zákoutí, a nedlouho poté mě

zradil i Jimmy, když se začal až příliš horlivě otírat o nějakýho týpka, kterej se na nás už notnou dobu lepil. Pochopila jsem, že pro dnešek jsem už pro svý kámoše vosk, a tak jsem se vydala k záchodům, abych si odlehčila, než zamírím domů. Na dámských záchodech byla zrovna nechutně dlouhá fronta a mě už začínaly fakt děsně bolet nohy. Věděla jsem, že v hlavní chodbě vedle šaten je pohovka, kde bych si mohla na chvíli kecnout, než se záchody trochu uvolní (a kdyby neuvolnily, byla jsem odhodlaná jít klidně na pánskej), a tak jsem nechala frontu frontou a opustila jsem hluk klubu. K mému rozhořčení byla pohovka obsazená – a k mému pobavení na ní seděl právě Bledulka. Super, pomyslela jsem si, teď vypadám jako stalkerka pubertáků. Měla jsem v sobě ale slušný množství alkoholu, a tak jsem se na jeho názor vykvákla a s úlevným heknutím a rozhodnutá ho ignorovat jsem sebou kecla do pohovky. Kriste, pro moje nohy to v tu chvíli bylo jako nirvána. Na okamžik jsem zavřela oči, protože mě pálily, ale nebyl to dobrej nápad, protože se mi okamžitě roztočila hlava, takže jsem prostě jen zaklonila hlavu dozadu přes opěrku a relaxovala.

„V pohodě?“

Nenamáhala jsem se hlavu zvedat z opěrky a jen jsem ji se zazubním naklonila směrem k Bledulkovi. „Líp to ani nejde. Co u tebe?“

Pokrčil rameny. „V mezích normy.“

To upoutalo mou pozornost. „Copak? Přehnals to s džusíkama?“

V obličejí se mu mihlo podráždění. „Pil jsem pivo,“ utrousil. Ach, no jistě. Dospělák jako hrom. Já zapomněla. „A ne, tím to není. Spíš... Je to tu vopruz.“

„Vopruz?“ zopakovala jsem a obočí mi vystřelilo doprostřed čela. „Tak proč sem chodíš, když je to tu pro tebe vopruz?“

Neodpověděl, jen na mě chvíli neurčitě zíral a pak odvrátil hlavu a zadíval se dopředu, na vstup do klubu. A mně to i přes alkoholový opojení docvaklo.

„Áha, zase tě k tomu dokopali kámoši?“

Napjatý ticho z jeho strany mi odpovědělo místo něj.

„Že se na ně nevysereš, fakt,“ zakoulela jsem očima a hned nato jsem se chytila za pusu. „Promiň, nevykašleš. Zapomínám, že jsem v mladý a ovlivnitelný společnosti.“

„Je mi osmnáct, nejsem malý dítě,“ odsekl uraženě, což mě nutilo se začít hihňat, ale ovládla jsem se. Tím, že jsem se silně kousla do jazyka, až mě v očích zaštíply slzy – a jen z poloviny kvůli potlačovanému smíchu.

„Jo, promiň, seš velkej kluk,“ ujistila jsem ho, ale nevypadal moc přesvědčeně, spíš naopak. A tak jsem vycouvala. „Promiň, občas bejvám trochu mrcha. Omlouvám se. Mír?“ Natáhla jsem k němu dlaň a sledovala, teď už opravdu s uculováním, jak bojuje sám se sebou, aby mi ruku nepodal, ale podlehl a jeho dlaň vklouzla do tý mojí.

„Jsem Gen, mimochodem,“ představila jsem se. „A očekávám, že mi budeš tykat. Jestli na mě spustíš zase něco jako *dobrej*, moc mě nepřesvědčíš, že seš velkej dospělák.“

„U kámoše ti vadilo, že ti tyká,“ připomněl mi. Udělalo na mě opravdovej dojem, že si to pamatoval.

„Bez urážky, ale tvůj kámoš je kokot.“

Bledulkovým obličejem konečně prosvítlo kromě pohoršení a znuďení i trochu světýlka a jeho výraz pookřál do mírnýho úsměvu. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, že je vlastně celkem fešák. Kromě jeho světle hnědejch očí měl rovnej nos, takovou roztomilou plnou pusinku a vlasy jen o pár odstínů tmavší než oči. Nebyly úplně krátký, spíš tak akorát, aby mu lehounce padaly do očí, ale zároveň aby to nevypadalo zanedbaně.

Jo, byl fešák. Ale furt to byl mladej cucák.

Stále ještě jsme se idiotsky drželi za ruku a nejspíš nám to oběma došlo ve stejnou chvíli, protože jsme se nastejno pustili, jako bychom si uvědomili, jak absurdní to je.

„Dylan,“ prohodil po chvílce trochu rozpačitého (z jeho strany) mlčení, kdy jsme oba zírali na všechno možný, jen ne na sebe. Připadalo mi to fakt komický.

„Hmm?“ Opět jsem natočila hlavu na něj a on mě napodobil, i když ne až tak ochotně.

„Moje jméno,“ vysvětlil.

„Jo aha, jasně,“ kejevla jsem horlivě.

„A Gen... To je zkratka od Jane? Nebo Jennifer? Jenny?“ hádal a v očích se mu vůbec poprvý zatřpytil zájem, kterej mě najednou trošičku vyděsil. Uvědomila jsem si, že tohle trochu smrdí průserem. Nezávaznej pokec je jedna věc, ale upřímněj zájem... To smrdí.

„Genevieve,“ řekla jsem a najednou jsem zatoužila odsud vypadnout. Ale třeba jsem jenom byla paranoidní. To, že ho zajímá moje jméno, ještě přece nemusí znamenat, že ho zajímám já.

„Aha,“ protáhl bradu uznale a k mému zděšení se zájem v jeho očích prohloubil. „To je fakt pěkný jméno. Neobvyklý.“

„Jo, to jsem celá já,“ pleskla jsem se do stehén, až sebou cuknul. „No nic, půjdu očíhnout, jestli už je fronta u záchodů trochu menší, nebo jestli budu muset zas na pány, a vyrazím domů. Kámoši mě pro dnešní večer zazdili náhodnejma známostma, tak toho využiju a ušetřím svý játra před vyšším rizikem budoucí cirhózy. Měj se, Davide.“

„Dylane,“ opravil mě dotčeně a zatvářil se fakt zklamaně, že se hodlám zdekovat. Anebo že jsem zmršila jeho jméno? Kdo ví.

„Jasně, promiň,“ mávla jsem rukou, jako by to byl běžnej omyl. Moc dobře jsem věděla, jak se jmenuje, ale potřebovala jsem uštípnout ten jeho zájem dřív, než povyleze ještě víc. „Tak se měj, Dylane.“

S razancí mně vlastní jsem se zvedla na nohy, ale trochu jsem nepočítala s tím, že mě ty mrchy spolu s točící se hlavou zradí. Zakýmácela jsem se a padla zpátky dozadu, ale k mému smůle ne na mé předchozí vyhrátý místo, ale přímo do klína Bledulkovi – Dylanovi – jako nějaká pitomá slečinka v nesnážích.

Překvapeně (a překvapivě něžně) mě zachytil před dalším pádem, tentokrát tím, kterej by skončil mým ksichem na zaplivaný klubový podlaze.

„Ježíši, sorry,“ vykvikla jsem a rychle jsem se sbírala zpátky na nohy, tentokrát už o něco míň razantně. „Promiň, málem jsem tě rozmáčkla!“

„V pohodě, jsem celej,“ zavrtěl hlavou a poprvý mi věnoval skutečnej úsměv. Takovej ten, ze kterýho by jeho vrstevnicím padaly spodřary

a sliny by jim visely od jejich namalovanejš pusinek jak opratě. „Snad se to dá říct i o tobě.“

Au. Dalo by se vzdáleně říct, že mě tenhle poznatek trochu zasáhnul. To jsem snad nějaká ožralá troska, krucinál? No, vlastně tak trochu jo. To jsem ale *Dylanovi* určitě vykládat nehodlala.

Nechala jsem si od těch jeho překvapivě silnejch párátěk pomoct do stoje, popadla jsem zbytky své důstojnosti, a přestože jsem tvrdila, že jdu na záchod, vypadla jsem z klubu, jako by mi hořela koudel u prdele.

A teď tady sedím s kocovinou a křečema v nohách, usrkávám vychladlý kafe, který jsem si udělala hned po probuzení, a přemejšlím nad tím, jak se tomu mladýmu cucákovi povedlo, že jsem se cejtila trapně, když tenhle pocit z mého života vypadnul už dávno.

Čtvrtek 23. července

Dneska je asi nějakej den debilů. Jsem furt v salónu, protože jsem je ještě nedokopala jít domů, a místo toho si tu čmárám různý návrhy, ale je to totální klišé. Kytky? Kriste, fakt originální. Ale po dnešku se mi nikdo nemůže divit.

Dopoledne přišel ten chlápek, co měl dorazit začátkem července, ale omluvil se kvůli rýmičce. Jako... Kdybych věděla, co to bude za idiota, taky bych se vymluvila na nějakou stupiditu, jen abych ten jeho ksicht nemusela vidět.

Ale kdybych měla odříkávat klienty podle vejšky IQ, asi bych brzo byla na dlažbě. Tím se uklidňuju.

Ten pitomec přišel jak mistr světa, hned mi začal vykládat, že chce udělat dojem na svou „buchtu“ (jo, fakt říkal to slovo, musela jsem se hlídat, abych se neotřepávala hnusem). Žádnou kěrku ještě nemá, ale má nakoukanou spoustu videí, takže o tom ví všechno. Takový jsou nejhorší; tisíckrát radši mám lidi, co seděj tiše jako pěny a jen mlčky trpěj. Radši pár tichejš slz než jeden hlučnej kokot.

Přinesl mi obrázek, na kterým byla holčičí postavička z nějakého anime a pod ní jméno tý „buchty“. (Karen – takový normální, pěkný jméno, tak proč „buchta“, ty blbečku?) Řekla jsem si, že cajk, proti postavičkám jsem nic neměla, sama jsem měla na levém zápěstí malýho Sériáka ze SpongeBoba, protože ho prostě miluju.

No, připravila jsem si šablonu a začala si chystat nádobíčko, ale ten pitomec komentoval fakt doslova *všechno*, co jsem dělala. Jak mám dezinfikovat jehly, jak mám míchat barvy, jaký typ emulze používám, kdy jsem tu naposledy měla nějakou kontrolu z hygieny... No přiznám se, že jsem ještě nezačala tetovat, a už jsem měla chuť mu tetovací pistoli zarazit do huby a vytetovat mu zevnitř krku zámek, aby už ven neprošly další sračky.

Sotva jsem udělala prvních pár tahů do vnější strany jeho podobného nadloktí, týpkovi došlo, že mohl nakoukat třeba tisíc videí, který ho připravily na to, jak mi má kecat do práce, ale žádný ho nepřipravilo na to, že tetování jaksi *bolí*.

Jako... Takový scéný, který ten blbeček dělal, to jsem tu fakt nezažila dlouho. Musela jsem ho neustále okřikovat, aby držel v klidu, protože to poslední, co bych chtěla, je, aby pak před „buchtou“ mluvil o tom, že jsem odvedla práci na hovno. Nejenže fňukal, že to určitě dělám nějak blbě, že mám určitě tupý jehly (jo, tak určitě) nebo jsem levá, ale za celou dobu fakt nezavřel tlamu, takže moje trpělivost vážně dosáhla hraničního bodu.

Když jsem skončila a ukázala mu výsledek v zrcadle, aby to viděl ze všech úhlů, místo díky, že jsem mu nevrazila jehlu do oka, měl akorát remcy. Nakonec mi oznámil, že to chtěl trochu menší, na což už jsem mu odpověděla, že jsem se ho ptala na velikost několikrát a že měl šanci něco říct, když jsem mu přikládala šablonu k ruce a znovu se ho ptala, jestli takhle oukej. No, zaplatil a vypadnul, ale ani mě nenechal si to vyfotit do portfolia. Sotva zavřel dveře, vypálila jsem za ním takovejch nadávek, že by se styděla i ta postavička, co má udělat dojem na Karen. Upřímně doufám, že Karen tohohle třasořitku brzo kopne do prdele a týpkovi zbyde jen památka na to, jak u mě v salónu brečel jako malá holka.

Bohužel mi ale kvůli němu mysl dost často odbíhala k jinýmu trasořítkoví, kterej se mi tu před nedávnem složil a kterýmu jsem se pozděj já trapně složila do klína při zvedání z klubový pohovky. Fakt doteď nechápu, proč na to myslím a proč to tak zatraceně prožívám, když o nic nešlo. Obvykle na nějakou důstojnost dlabu, ale teď... Asi mě prostě jenom dostihla karma za to, že jsem se mu posmívala kvůli těm jeho mdlobám. Dobře mi tak.

Odpoledne už pak byly jen dvě malý kérky, který byly relativně rychle hotový, a od půl čtvrtý dál už nebyl objednanej nikdo. Rozhodla jsem se ten čas využít nějak smysluplně, a tak jsem si kreslila do tabletu návrhy, ale před chvílí mi cinknul mobil a mě málem ranila mrtvice. Napsal mi Will Budižkničemu Barnes, aby se mě zeptal, jestli nechci *někam zajít*. V překladu mi tím prakticky napsal, jestli nechci zajít k němu domů na jednorázovku, kterou by vyplnil svejch pět minut samoty, než si nabrnkne nějakou jinou nešťastnici. To už jsem zažila a nehodlám to opakovat. Kdyby aspoň ta jednorázovka za něco stála, ale jeho ego je bohužel větší než jeho postelový schopnosti, takže stačily ty dva měsíce vztahu a pak jedno následný spálení o pár měsíců pozděj. Už jsou to dva roky, co se ozval naposledy, proto jsem teď v takový šoku a rozmejšlím se, jestli jeho esemesku nechat bez odpovědi, nebo ho odpálkovat jednou provždy.

Nejspíš ho...

Moment, někdo klepe.

* * *

No ty kráso. Už jsem doma, osprchovaná a navlečená v tílku a kraťasech s Mickey Mousem, a vedle sebe mám skleničku medový whisky, kterou ucucávám, abych se trochu zklidnila.

Ten fukálek byl Bledulka. Dylan.

Celej nesmělej nakoukl dovnitř, než jsem stihla deník zaklapnout, a mně málem spadla brada až na zem. A místo abych se začala nablble smát, jak je to mým zvykem, jen jsem čuměla jako vyvoraná myš, jak leze dovnitř a celej se ošívá a prohrabává si vlasy, div že je nemá napomádovaný vlastním potem.

„No čau,“ vypadlo ze mě nakonec. Schovala jsem deník do šuplíku ve stole, aby ho případně nenapadlo v něm čmuchtat, a vstala jsem, vděčná, že jsem dneska měla na sobě džínový kraťasy a neonově růžový tílko dlouhý do stejný úrovně jako ty kraťasy, a ne nějaké podobnej úlet jako předtím tu sukni.

„Čau,“ zamumlal, zavřel za sebou, vrazil si ruce do kapes od svejch bermud a nejspíš udělal dva kroky dovnitř.

„Co ty tady?“ zeptala jsem se a konečně jsem cítila, jak se házím do pohody a zase jsem to já, a ne ta divná verze mě samotný, kdy nevím co říct. To se, sakra, téměř nestává, takže mě to pokaždý vystřelí z pantoflí.

„Máš ještě tu šablonu?“ Přejel pohledem nejdřív mě a pak lehátko, na kterým se posledně složil.

„Šablonu ne, ale koncept uložený mám, stejně jako všechny ostatní, co jsem dělala,“ odpověděla jsem s neblahou předtuchou. „Ale jestli mi teď řekneš, že tě sem kámoši dokopali, aby sis nechal dodělat tu kěrku, tak budeš zklamanej, protože tě odmítnu.“

„Nikdo mě nedokopal,“ ohradil se a v očích mu blejsklo. „Přišel jsem, protože chci.“

„Fakt chceš mít na ruce to samý co ty dva pitomci?“ ušklíbla jsem se znechuceně.

„Nejsou až tak hrozný,“ pokrčil rameny. „Jsme kámoši už tři roky.“

„Aha, takže už od školky,“ uchechtla jsem se a užívala si, jak se jeho roztomilej ksichtík barví do ruda. „A to něco mění na tom, že jsou to pitomci?“

„Do mejch kámošů ti nic není,“ odsekl nakonec. „Nepřišel jsem se sem bavit o kámoších. Přišel jsem si pro kěrku.“

„Jak jsem řekla,“ pokrčila jsem rameny a zastrčila si pramínek vlasů za ucho. Měla jsem vlasy stažený v drdolu, protože bylo vedro a já nesnášela, když se mi kvůli vlasům potí krk, ale jak byly krátký, občas nějaké pramen vyklouznul. „U mě nepochodíš.“

„Peníze mám,“ zamračil se, zcela očividně nespokojenej.

„O prachy mi fakt nejde,“ odfrkla jsem a založila si ruce na prsou. „A když pomínu nějaký morální hodnoty, nestarala bych se ani o to,

jestli tě do toho někdo dokopal, nebo ne. Ale posledně ses mi tady složil a já nebudu riskovat, že tě budu muset znova křísit. Nebo že si rozbiješ hlavu a já budu muset kvůli tobě zavřít živnost, pokud teda nezavřou mě, že jsem to vůbec dopustila. Takže promiň, Bledulko, ale pokud tu kέρku fakt tak moc chceš, ať si tě vezme na triko někdo jinej.“

Během mýho proslovu se mu v obličeji vystřídalo hned několik výrazů, od zahanbení po zuřivost, ale nakonec u něj zvítězilo jakýsi odhodlání, či co to bylo za kukuč. Zatnul čelist, udělal další tři pomalý kroky ke mně a zíral na mě tak intenzivně, až jsem na pár vteřin zapomněla, o čem jsem to vlastně mluvila.

„Nechci k nikomu jinýmu,“ prohlásil. „Chci to od tebe.“

Kurvadrát, musela jsem se napomenout, že mluví o kέρce, protože tenhle zajda se mi tím svým pohledem zahlodával pod kůži, až mě to děsilo.

Vložila jsem do vlastního výrazu tolik tvrdosti, kolik jsem jenom v sobě dokázala vyhrábnout, takže to chvíli vypadalo, jako bychom si telepaticky přeměřovali péra, až mě nakonec vlastní mozek zradil.

„Fajn,“ pokrčila jsem rameny, odvrátila jsem se od něj, abych se osvobodila od jeho trucovitýho pohledu, a s tichým odkašláním jsem se vydala ke stolu, kde jsem chvílku hrabala v šuplíku. Následně jsem vytáhla papír, kterej jsem hledala, a spolu s propiskou jsem s ním praštila o stůl a otočila se přes rameno na toho paličáka.

„Jestli to tak moc chceš a nehnu s tebou, podepíšeš mi tady prohlášení, že si seš vědomej toho, co děláš, a převezmeš plnou zodpovědnost, pokud se ti něco stane. A zbavíš odpovědnosti mě. Nehodlám si nechat zavřít svý živobytí kvůli jednomu zabejčenýmu cucákovi, co chce bejt před kámošema za frajera.“

Podle toho, jak zafuněl, jsem na okamžik zadoufala, že ho můj účelně tvrdej proslov odradí a našťavaně vypochoduje s prásknutím dveří pryč, ale místo toho se najednou zjevil vedle mě, až mě jeho blízkost překvapila, a já se musela setsakramentsky hlídat, abych JEN zamrkala (taky jsem mohla heknout, vykviknout nebo třeba nahlas vzdychnout, protože na to, že měl nejspíš pubertu čerstvě za sebou, moc hezky

voněl). Vzal propisku do ruky, ani si nezkontroloval, co vlastně podepisuje, a než jsem se nadála, už na papíru byla muří noha. Vele důležitě propisku odložil, vyzývavě se ke mně postavil čelem a téměř znuděně si tentokrát on založil ruce na prsou, jako by ho otravovalo čekat na to, než schroupám fakt, že už je papír podepsanej.

„Do budoucna ti radím, abys příště kontroloval, co podepisuješ, nebo přijdeš na buben,“ zamumlala jsem. Proč jsem mumlala? Odkdy, do prdele, mumlám? Spíš mi všichni vždycky vyčítaj, že jsem moc hlučná. A sprostá.

„Předpokládám, že nejses typ člověka, co by někoho chtěl přivést na buben,“ prohodil.

„Na to jsi přišel kdy?“ zasmála jsem se sarkasticky. „Když jsi tu posledně půlku času proležel v mdlobách, nebo když jsi se mnou asi dvě minuty kecal v tom klubu?“

„Můj nízký tlak evidentně udělal dojem, když máš pořád potřebu mi to předhazovat.“

A do prdele. Už to tu bylo zase. Pocit studu, kterej se mi rozlejíva vnitřnostma jak horkej olej a barví moje tváře do odstínu, kterej mi vůbec není příjemnej. A na kterej hlavně vůbec nejsem zvyklá. Kdy jsem se, kurňa, naposledy červenala jak nějaká stydlivá pipka?

Ten mizera si toho nejspíš všimnul, protože mu obočí povyjelo nahoru a jeho obličej získal ještě o něco povýšenější výraz. U kdekoho by mě to rozčílilo, ale u tohohle mladěcha to na mě udělalo dojem. Nebyl nezdvořilej ani oprsklej jako jeho kámoš, nebyl jen příkejvácí opička jako jeho druhej kámoš, ale zároveň nebyl ani žádněj stydlivej moula. Do prčíc. Tohle fakt zavánělo průserem.

Teď jsem to byla já, kdo trucovitě zíral. Nakonec jsem svý zbytky důstojnosti mohla posbírat jen tak, že jsem vzala podepsanej papír, strčila si ho zpátky do šuplíku a kejvla k lehátku.

„Jdi si sednout.“

Bez dalších řečí mě poslechl a já si začala chystat šablonu k vytisknutí a následně i ostatní věci. Trochu mě štvalo, že jsem už dávno neodešla domů – kdybych se tu bejvala nekopala do zadku čmáráním

a sepisováním do deníku, mohla jsem bejt už doma ve svém mickey-mousovským pyžamu, s pizzou v břiše a s ovladačem v ruce. Místo toho jsem musela smrdět tady, a tohle mám teď za to.

Přípravy jsem trochu protahovala, protože se mi k němu zoufale nechtělo, ale za chvíli už by mu to připadalo podezřelý, takže mi nezbejvalo nic jinýho než zamířit konečně k lehátku.

„Lehni si,“ poručila jsem mu a při tom jsem se vyhejbal jeho pohledu jako čert kříži.

„Nebudu si lehat,“ ohradil se pohoršeně.

„V tom případě se zase zvedni a vyfič,“ ukázala jsem palcem za sebe ke dveřím. Dylan zafuněl, což bylo jediný, co jsem z jeho reakce postřehla, protože jsem se na něj stále odmítala podívat, a místo toho jsem si přerovnávala tácek s náčiním. Nakonec ale pochopil, že teď už mě nezlomí, a položil se. Šlápla jsem na pedál, abych si lehátko zvedla vejš a nemusela jsem se tak sklánět, a pak jsem stoupla na jinej, kterej ohejbal úhel opěradla. Doteď bylo narovnaný, takže Bledulka ležel jak na patologově stole, ale já mu opěradlo pedálem trochu přizvedla, takže byl v jakýmsi polosedu. Spolíhat se jen na svou hrdost, nechala bych ho takhle debilně ležet celou dobu, ale já potřebovala, abych mu na předloktí dobře dosáhla, a to by se z jeho lehu dělalo blbě. Ještě jsem si k němu přisunula svý křeslo.

Už věděl, co po něm budu chtít, takže mi položil ruku předloktím nahoru na postranní opěradlo a já cejtila, jak mě propaluje pohledem. Kdyby se mě v tu chvíli někdo zeptal, proč jsem z toho byla tak nervózní, fakt bych mu nebyla schopná dát kloudnou odpověď. Ani teď, s několikahodinovým odstupem, to nedokážu.

Musela jsem ho aspoň rychle zkontrolovat, jestli zas nemá tu svou mrtvolně sinalou barvu, která naznačuje, že brzo půjde k zemi, ale vypadal dobře. Na to, kolik mu bylo, neměl na obličejí vůbec žádněj beďar, na rozdíl od jeho kámošů. Ten jeho zatracenej kukuč byl bez jediný poskvrnky. O to intenzivnějc jsem cejtila svý vlastní vrásky, který mě teď na obličejí pálily jako cejch. Tohle bylo ještě kuřátko, zatímco já byla slepice, co začínala pomalu pelichat a brzo nebude dobrá už ani na polívku.

Uchopila jsem jeho ruku, abych mu mohla předloktí vydezinfikovat a natřít emulzí, a další krátký pohled do jeho obličejce jsem si dovolila až ve chvíli, kdy se tetovací pistole rozbzučela a začala mu na kůži tvořit vzor.

Tentokrát neomdlíval ani neblednul. Vlastně se tvářil dost zarputile, a i když jsem mu bodala do kůže, ani jedinkrát sebou necuknul, nezasykl ani nezafuněl. Zato mě na čele a na vršku hlavy doslova pálil jeho pohled, kterým mě celou dobu propaloval. Proč na mě tak vejrá? O co mu, kurva, jde? To bylo to jediný, co mi celou dobu vrtalo hlavou. A taky to, jak může takovej zajda tak pěkně vonět a bejt tak hezkej.

A taky odkdy mě, do prdele, napadají tyhle myšlenky v souvislosti s mladým cucákem, kterému bych hnedle mohla dělat mámu?

„Jak dlouho tohle děláš, Genevieve?“ vypadlo z něj najednou, až mě to po tý zhruba půlhodince úplného ticha překvapilo a nechtěně jsem se mu podívala do očí. Chyba – měl v nich zase ten zpropadenej zájem, kterej jsem v nich viděla v tom klubu. A ještě mi musel říct celým jménem, sakra. S tím se nikdy nikdo nenamáhal. Pro všechny jsem odjakživa byla prostě Gen, protože to bylo nejrychlejší, nejjednodušší. Zato on moje jméno pronesl celý a způsobem, jako by na jazyku s chutí válel každou slabiku. Prevít.

Polkla jsem, abych se nějak rozptýlila od jeho očí, a rychle jsem se znovu chopila jehly. Když do něj budu bodat, bude se mi mluvit snáz.

„Jako odkdy tetuju?“ ujistila jsem se s očima znovu přišpendlenýma na jeho předloktí.

„Jo.“

„Od dvaadvaceti. Prvních pár let jsem byla v jiným salónu ještě s jedním tatérem, kterej mě zaučoval – hlavně na sobě a na něm –, a až pak jsem šla do vlastního. Tady jsem v podnájmu už šest let a jsem tu spokojená. Baví mě to.“

„Baví tě bodat do lidí?“ uchechtl se.

„Baví mě tvořit jim na kůži vzpomínky. Jenom...“

„Jenom co?“ pobídl mě, když jsem chvíli neodpovídala.

Znovu jsem k němu krátce zvedla oči. „Jenom je na prd, že většina z nich si je dělá z blbejch důvodů. A nemuseli by bejt tak předvídatelný.“

Víš, je celkem frustrující tetovat tu samou věc deseti různějm lidem, kdy každej z těch deseti je přesvědčenej, že je to strašně originální a ni- kdo jinej to nemá.“

„Předpokládám, že těchhle šípů už jsi taky viděla a udělala dost,“ kejvnul bradou ke svý ruce, kterou jsem krásčila.

„Krutou pravdu, nebo milosrdnou lež?“

Dylan se jen zasmál, až sebou slabě zacukal, a já musela dát jehlu pryč, aby neměl šíp s vlnkama. „Myslím, že tahle odpověď bohatě stačí. A promiň.“

„Za co?“ zvedla jsem obočí, ale soustředila se na vzor.

„Že se směju a házím sebou.“

„Nevadí mi, že se směješ,“ připustila jsem. „Je to lepší, než když seš přechytralej. A ohledně toho házení, když mě varuješ včas, abych stihla uhnout, tak mi to taky nevadí. Nerada ale odvádím práci na hovno.“

Dylan se znovu zachechtal a pohnul sebou, tak jsem si teatrálně povzdychla a věnovala jsem mu předstíraně otrávenej pohled, ale jeho sladkej úsměv mě na okamžik zbavil jasnejch myšlenek.

„Znovu promiň.“

Radši už jsem nic neodpovídala, abych ho nerozptylovala, a dál jsem se soustředila čistě jen na práci. Bohužel mě ale nenechal pracovat dlouho.

„A co tě na tom baví nejvíc, když pomineš rádoby originální pitomce, co se nechávají tetovat ze špatnejch důvodů?“

Zamyslela jsem se, protože to byla zajímavá otázka, na kterou jsem asi ještě nikdy neodpovídala. „No... Baví mě, že vytvořím něco z ničeho. Přijdou ke mně s čistou kůží a odejdou s něčím, co jsem vytvořila a k čemu maj nějakou vazbu, ať už je sebevíc politováníhodná. Pomohla jsem jim, udělala jsem jim radost. Mimo jiné. Hlavně mě fakt strašně baví kreslení. Takže jsem jenom takovej nedotaženej malíř, co místo na plátno maluje na lidi. A užívá si, že do nich může zarážet jehly, jo.“

„Sadistko.“

Tentokrát jsem to byla já, kdo se zachechtal, až se otrásl. „Nejseš zdaleka první ani poslední, kdo mi tak říká.“

„Evidentně na tom něco bude.“

„Tak ať,“ pokrčila jsem rameny. „Přišli ke mně, že chtěj kérku, tak musej počítat, že to bude bolet. Zrovna dneska tady byl jeden týdýt, kterej si myslel, že když omrkne pár videí na YouTube, bude o tom vědět všechno. Celou dobu nezavřel kušnu a furt mlel pantem, jak to mám dělat, a když jsem do něj zabořila jehlu, začal fňukat jako malá holka. Zlatý tvoje mdloby, fakt. Měla jsem sto chutí mu narvat tetovací pistoli do pusy, aby ji konečně na chvíli zavřel.“

„Vždyť říkám, že seš sadistka. Možná bych měl radši mlčet, aby mě nečekal podobnej osud.“

„To teda.“

Na několik minut se skutečně rozhostilo ticho, který vyplňovalo jen bzučení tetovací pistole, až jsem si myslela, že to vzal vážně. Byla to jenom sranda, proboha. Ve skutečnosti nijak násilnický sklony nemám, dokonce nezabíjím ani hmyzáky, pokud po mně vyloženě nejdou s úmyslem mě bodnout, vysát nebo mi vlézt za krk.

Pak to ticho ale konečně zase porušil. A mě zarazilo, že jsem si vážně pomyslela to slovo – *konečně*. Jako by mě snad bavilo se s ním vykecávat.

„A co děláš, když zrovna do lidí nebodáš jehly?“ nadhodil a teď už zájem prosakoval i v jeho hlase. Do prdele. Toho kluka můj život vážně zajímal.

„Tak normálně,“ řekla jsem vyhejživě. „Pařím na *péesku*, sleduju pořady o vaření a prokládám je jídlem, abych si pak mohla nadávat, že jsem přežraná, to je takový moje guilty pleasure... No a občas chodím s kámošema pařit, když chcem upustit páru a pobavit se.“

„Paříš na *péesku*?“ vydechl užasle, jako bych nic dalšího po tom neřekla. Moje guilty pleasure zůstalo bez pohoršení, sakra. Doufala jsem, že mě za to odsoudí a já s tím konečně přestanu.

„Co konkrétně?“

„Různý věci.“ Začala jsem mu vyjmenovávat hry, který mě bavěj nejvíc, a když téměř u každý řekl, že ji zná a už ji dohrál, po chvíli jsem zjistila, že místo abych tetovala, jen s napřaženou pistolí čumím

a diskutuju s ním o tom, jakej boss byl nejhorší a kde vývojáři udělali tu nebo onu chybu. A směju se. Celkem dost. Stejně jako on.

Jakmile jsem si tuhle skutečnost uvědomila, trochu jsem ztuhla, obrátila jsem oči zpátky k jeho předloktí a dala se znovu do práce. Už jsem to chtěla mít konečně hotový, aby mohl zaplatit a odejít, než mě ta jeho mladická nerozváženost zavede do nějakýho průseru.

Nikdy jsem nebyla na mladší chlapy. Nikdy jsem o nich jako o chlapci ani *neuvvažovala*, spíš jsem je brala jako takový mláďátka, co se musej teprve naučit, jak bejt přehnaně sebevědomý a jak se chovat k holkám jako hajzlové. Tím pádem pro mě absolutně nezajímavý, protože já měla hajzly doteď evidentně napsaný ve hvězdách.

Tentokrát ticho vydrželo až do chvíle, kdy jsem udělala poslední tah, přejela mu ubrouskem po ruce, abych očistila přebytečnou barvu a ždíbíček krve, vydezinfikovala mu novou kórku a pak mu předloktí chytla, abych si svoje dílo prohlídla. Vypadalo to dobře, nikde ani čárka navíc, přestože se často chechtal a cukal sebou. Byla jsem prostě dobrá.

„Tak,“ kejvla jsem pochvalně sama nad sebou. „Hotovo.“

„Super.“

Natřela jsem mu na ruku mast a pak jsem si uřízla kus fólie, do který jsem mu předloktí zabalila. Vysvětlila jsem mu, jak se k tetování chovat a jak o něj pečovat, a zatímco pomalu vstával, začala jsem si sklízet nádobíčko a připravovat ho k umytí a dezinfekci.

„Tak díky,“ prohodil za mnou, když jsem ho zhruba dvě minuty okázale ignorovala a předstírala, že mu jen dopřávám čas na oddech a na vstávání z lehátka.

„Rádo se stalo. Snad toho nebudeš brzo litovat.“

„Nebudu.“

„Řekl každej puberták na světě minimálně jednou,“ ušklíbla jsem se pobaveně a konečně se otočila na něj.

„Zase ze mě děláš děcko,“ připomněl mi dotčeně.

„Protože seš, Bledulko.“

„Proč mi tak říkáš?“ zamračil se. „Už jsi mi tak řekla v klubu a za tu dobu, co jsem tady, už je to podruhý. Přestaň.“

„Promiň, Bledulko.“

Když se mu zahýbalo chřípí u nosu, musela jsem se kousnout do rtu, abych se nerozesmála nahlas. Byl tak sladce snadno nasíratelnej. Kuřátko.

„Jestli je to zas nějaká narážka na to, že jsem sebou seknul, tak už mě začneš vážně štvát. A to jsem se tě chtěl zeptat...“ Zmlkl a na vteřinu vypadal, že lituje, že vůbec začal mluvit.

„Zeptat na co?“ zvedla jsem pobaveně obočí.

Nejspíš viděl můj pobavenej výraz a ten ho odradil od pokračování.

„Zeptat na co?“ zopakovala jsem, abych to trochu vyprudila. Ošil se a tváře mu lehce zrůžověly, ale odmítal promluvit. Místo toho si sáhl do zadní kapsy bermud, vytáhl peněženku a natáhl ke mně ruku s několika bankovkami. Vzala jsem si je od něj a rychle se ujistila, že je to stejná částka, jakou platili jeho kámoši. Obvykle jsem si za tyhle pozdně odpolední kšeftíky brala trochu víc, protože mě okrádaly o volnej čas, ale u Bledulky jsem se rozhodla udělat výjimku a nedusit ho ve vlastní šťávě víc, než bylo nutné.

„Díky. Měj se,“ řekl se zatvřelým výrazem a vydal se ke dveřím.

„Ty taky, Dylan,“ oplatila jsem mu pozdrav a usmála se pod vousy, že konečně odchází, a mně tím pádem odpadne ta divná slabá nervozita, kterou jsem teď celou dobu cejtila. Zároveň mě ale trochu hlodala zpruzenost, že už odchází a ještě se nevymáčknu. Neměla jsem ráda nedořešený věci.

Při zaslechnutí svýho jména se zastavil s rukou na klíce a ztuhl. Už jsem se chtěla zeptat, co se děje, když se najednou otočil zase čelem ke mně a vypálil:

„Nechtěla bys, až skončíš, se mnou někam zajít?“ Tváře mu hořely i na dálku a bylo na něm vidět, že si musel dodat obrovskou dávku odvahy, aby se zeptal. Bylo mi ho skoro až líto; vypadal, jako by holku pozval na rande poprvý v životě, a nezasloužil si odmítnutí. Já mu ale nic jinýho než zklamání nabídnout nemohla – ne pokud jsem se nechtěla cejtit jako pedofil.

Jasně, přeháněla jsem, protože byl přece jen plnoletej a lidi spolu byli i s větším věkovým rozdílem než pitomejch čtrnáct let, ale i tak. Byl fakt takový sladký, ztracený kuřátko. A já nebyla na vztahy. Byla bych pro něj to nejhorší rozhodnutí, co kdy udělal.

To byla už druhá otázka, jestli nechci „někam zajít“, během jednoho odpoledne. Asi nějaký pošahaný erupce na slunci nebo co.

Obočí se mi stáhlo do jedné linky a vtáhla jsem svůj spodní ret mezi zuby, kde jsem ho převalovala s marnou snahou vydolovat ze sebe to nejhezčí a nejcitlivější odmítnutí, jaký kdy svět viděl, ale on najednou s krátkým zavrtěním hlavy otevřel dveře a vypálil z mého salónu dřív, než jsem stihla být jen otevřít pusy.

Zato pak mi ta pusa zůstala otevřená ještě nějakou dobu, když jsem celou tu praštěnou situaci vstřebávala.

A upřímně... Mám ji tak trochu otevřenou i teď, ale to už je možná díky té medový whisky.

Sobota 25. července

Odpoledne tu byla Kayla a překecávala mě na další noc v klubu, protože ten týpek, kterýho minulej tejden sbalila, byl samozřejmě jen zmetek, co se jí chtěl dostat do kalhotek, a hned jak se mu to povedlo, už se nezval. Kdyby Kayla nebyla tak zhrzená, zahrnula bych ji sarkastickéma rejpancema, abych jí dala najevo, že to měla přece čekat a že jsem jí říkala, že to tak vždycky dopadne, ale byla fakt nějaká sežvejknutější než jindy, tak jsem držela kušnu. Celkově jsem asi byla míň užvaněná než jindy, protože mi pořád vrtal hlavou Bledulka a jeho nesmělý pozvání na rande, a taky to, jak asi musel můj výraz vypadat, že tak zničehonic vypálil z místnosti, jako by si k obědu dal indii a ta už začala vyvolávat svoji typickou reakci s názvem Záchodová pomsta boha Šivy.

K mý směle si Kayla mý podezřelý nevymluvnosti všimla.

„Co ti dneska je?“ zamračila se na mě.

Zatvářila jsem se jako nevinátka. „Co jako? To ty seš dneska jak opařená. Já jsem naprosto v cajku.“

„Ne, něco s tebou je,“ zavrtěla hlavou a zkoumala mě pohledem, jako by se mi na čele snažila najít třetí oko. „Seš podezřele zticha.“

„To jen abych do tebe nerejpala a tys nebyla ještě zhrzenější,“ vylouvala jsem se.

„Nikdy mě v rejpancích nešetříš,“ nakrčila obočí podezřívavě. „Vyklop to.“

Byla jsem nucená během neskutečně krátké doby učinit rozhodnutí, jestli se svý nejlepší kámošce svěřím, že mám možná malýho obdivovatele, nebo jestli si to nechám pro sebe a nebudu z toho dělat větší drámo, než to je. A pak mě napadla ještě jedna spásná varianta, která se mi upřímně od chvíle, co se u mě objevil Bledulka, úplně vykouřila z hlavy.

„Ve čtvrtek se mi ozval Will,“ povzdechla jsem si dramaticky, jako by mě zrovna takováhle ptákovina skutečně rozhodila. „Prej jestli nechci někam zajít.“

„Takže zas dostal kopačky a chce si zašukat,“ ušklíbla se Kayla a její obličej se trochu uvolnil. Evidentně mi to spolkla i s navijákem. Byla jsem hrozná, hrozná kamarádka, že jsem jí lhala. I když... Vlastně jsem jí nelhala, že ne? Protože Will mi opravdu napsal. A kdo ví? Třeba mě to vážně schrouplo víc, než jsem myslela. Čert aby se totiž v mejch pocitích vyznal.

Chvilí jsme rozebíraly důvody, proč se Will ozval, pořádně jsme ho zdrbly, až na něm nezůstala ani nit suchá, a nakonec jsem Kaylu vypakovala, ať zkusí Jimmyho, ale že já se dneska na paření necejtím.

Jakmile odešla, natáhla jsem se na gauč a vzala do ruky telefon, abych omrkla sociální sítě, ale upoutala mě nepřečtená zpráva na WhatsAppu od neznámého čísla. Většinou lidi volali, když se chtěli objednat, nebo napsali esemesku, ale byli i takový, co napsali přes WhatsApp. Moje číslo bylo na mejch webovkách, takže to nebylo nic neobvyklého. Rovnou jsem si v mobilu otevřela diář, abych mohla omrknout, kdy budu mít čas, a teprve potom jsem zprávu otevřela.

Sotva jsem to udělala, moje tělo mělo několik reakcí během nesmyslně krátké doby; nejdřív jsem vyvalila oči, pak se mi pusa roztáhla do úsměvu, pak jsem si uvědomila, že se debilně uculuju, tak jsem se usmívat přestala, a během toho všeho jsem cejtila, že se mi příjemnou nervozitou lehounce zrychlil tep.

Chtělaš mě odmítnout, nebo souhlasit? Dylan

Bože můj, to je takovej sladouš, že se podepsal. Jako bych dostávala pozvánky na rande denně a už jsem si ani nepamatovala všechny ty borce, co mi dělaj návrhy. Sladký, sladký kuřátko.

Nějakou dobu jsem jen zírala na displej mobilu a vymejšlela, co odepsat – a jestli vůbec odepsat. Ale jo, nezasloužil si ignoraci jako Will. Na to ještě nebyl dostatečně zkažený.

Kousala jsem se do rtu, div jsem si ho celej nesežvejkala, a až po nějaký době jsem nacvakala odpověď.

Co myslíš, že jsem chtěla udělat? Gen

Oplatila jsem mu zdvořilost s podpisem jako rejpanec, ale jak jsem tak měla tu čest ho poznat, nejspíš si ani neuvědomí, že to bylo rejpnutí, a bude to brát jako samozřejmost. Nezkažený mladoch.

Okamžitě se objevily tečky, že odepisuje. Ani mě nehodlal napínat jako ostatní chlapi? Bože můj. Ta nevinnost z něj doslova kapala, až jsem se fakt cejtila provinile, že mu vůbec odepisuju. Špatná volba, Dylan. Jsem pro tebe špatná volba. Ruce pryč.

Myslím, žeš bojovala sama se sebou ve snaze mě odmítnout,
ale ve skutečnosti jsi strašně moc chtěla souhlasit.

Jakmile jsem to přečetla, nahlas jsem se rozesmála. Upřímně a od srdce. Po zprávách má evidentně větší kuráž než v realitě. Ta zpráva mě ale fakt dostala, to jsem mu musela nechat.

Jo, odhadl jsi to zhruba přesně. Až na tu část se souhlasem – vzpomínáš, jak ses ptal, jak dlouho tetuju? A já ti bez cavyků práskla, že od DVAADVACETI – což je i tak o 4 roky víc, než kolik je tobě – a že jsem PÁR LET dělala jinde, a teď jsem už ŠEST let ve svém salónu?

Znovu jsem si žvejkala ret, když jsem odepisovala, a kdovíproč jsem si připadala, že zrazuju samu sebe, když ho odmítám. Proč jsem se tak cejtala???

No tak seš na papíru starší. Ve skutečnosti ale vypadáš stejně stará jako já.

Ach, tak tohle potěšilo. Velice neobratná a očividná lež, ale velice, velice příjemná pro mé dvaatřicetileté šedo zelené oko.

*Seš celkem roztomilej, když se snažíš mi lichotit. Ale neučila tě mamka
odmalička, že lhát se nemá?*

Znovu téměř okamžitě tři tečky. Ten kluk zírá do mobilu a hltá každou mou odpověď, jako... Jako to v tuhle chvíli dělám já. Ježíši. Zhasnula jsem displej a přimáčkla si mobil na hrudník s očima přilepenýma ke stropu. Co to dělám? Co blbnu, proboha?

Cink.

Mobil mě doslova páčil a úplně jsem slyšela jeho volání, ať ho rozsvítím a přečtu si, co mi Dylan napsal.

S pocitem, že strkám hlavu do vosího hnízda, jsem si povzdechla a udělala, co po mně mobil žádal.

Učila, a taky se odmalička její výchovou řídím.

Ehm. To vážně, vážně nebylo dobrý.

Dylane...

Na víc jsem se nezmohla. Fakt – já, urejpaná třicátnice zhrzená chlápama a plná sarkastických připomínek, jsem netušila co říct.

Genevieve.

Ten mizera na mě používal moje celé jméno jako zatracenou zbraň. Na jednu stranu to bylo sladký nevinátko, a na druhou stranu se choval, jako by přečetl a nakoukal dobrý dva tucty romantické příběhy a naprosto přesně věděl, jak se mi zavrtat pod kůži, abych na něj nemohla přestat myslet. S tím musí bejt konec.

Nerada tě odmítám, protože seš milej kluk. Ale fakt nemůžu souhlasit, protože seš o celejch ČTRNÁCT let mladší. Jo, jak říkám. 14 let. Je to venku, je mi třicet dva. I v pitomý kavárně s tebou bych si připadala jako pedofil.

Tvrdá odpověď, která ho zaručeně musí odradit. Jak jsem si myslela – tentokrát se tři skákající tečky neobjevily, jen se zpráva ukázala jako přečtená.

Nenáviděla jsem samu sebe, že mě to ve skrytu duše štve. A mrzí. A ještě menší, ještě nepatrnější část mé duše mě teď proklínala, protože měla strašnou, strašnou chuť tu jeho sladkou dušičku poznat blíž a zjistit, jaký to je bejt s chlapem, kterej je ještě hodnej a nepoužívá ženský jen k vlastním potřebám.

Čekala jsem ještě několik minut, ale když se tři tečky ani tak neobjevily, odložila jsem telefon a pokusila se samu sebe přesvědčit, že jsem udělala dobře, i když mi pod kůží bublala frustrace a jistej druh smutku.

Začínalo mě to ale sžírat víc, než mi bylo milý, a tak jsem mobil pomiliontý rozsvítla a vytočila jsem Kaylu.

„Kaylo, ještě platí, že chceš večer vyrazit pařit?“

To radostný vypísknutí mi sice udělalo do bubínku díru, ale taky mě aspoň rozptýlilo od toho divnýho zklamání.

Domluvily jsme se, že se sejdeme za hodinu před klubem. Půjdu se teda připravit – možná se dneska oblíknu trochu míň než obvykle. A možná – ale to opravdu jen možná – se dneska nebudu bránit, když na mě bude někdo slintat. Zoufale si potřebuju vyčistit hlavu od toho zajdy, co si vzal do hlavy, že mě sbalí.

Od Bledulky.

Od Dylana.

Neděle 26. července

Kriste, moje hlava.

Je půl dvanáctý a já se teprve před chvílí dohrabala domů, protože jsem noc strávila u nějakýho náhodnýho chlápka a shodou blbejch okolností bydlel přes celý město, takže jsem si musela volat Uber. Celou cestu mi třeštila hlava a měla jsem co dělat, abych řidiče nepoprosila o nějakej aspirin nebo kyanid nebo cokoli jinýho, co by mi od tý děsný bolesti pomohlo. A to jsem toho ani nevypila tolik! To je na tom nejhorší. Měla jsem sotva šest panáků, když se o mě začal zajímat ten blondátej chlápek, kterej se, myslím, jmenoval Greg, ale ruku bych za to do ohně nedala. Taky to mohl bejt Craig. Upřímně, bylo mi to u prdele, protože už jsem ho nehodlala vidět znovu.

Nejhorší na tom bylo, že jsem s ním šla jen proto, abych se přestala užírat, že jsem odpálkovala Dylana, ale už od chvíle, co jsem se ráno probudila, mi to zase skákalo před očima jako pingpongáč a způsobovalo mi to hotový muka.

A vlastně omyl. Úplně nejhorší bylo, když jsem ráno vzala do ruky mobil a svítila na mě jeho zpráva.

Když ti řeknu, že je mi to jedno, budeš si ze mě utahovat a dělat ze mě malýho spratka, co si ještě neuvědomuje důsledky svejch činů. Když ti řeknu, že vážně nevypadáš starší, budeš si myslet, že se ti jenom snažím lichotit. Jsem tím pádem trochu nahranej, protože ať řeknu cokoli a jakkoli upřímně, budeš mít připravenej nějakěj stěr. Řeknu ti to teda na rovinu a ty se s tím nějak poper.

Je mi u prdele, kolik ti je. Je mi u prdele, co si bude kdo myslet. Prostě mi připadáš skvělá a chtěl bych tě líp poznat, tečka.

Nemohla jsem pochopit, kde ten mladej cucák pochytil takovýho rozumu, ale bejt o deset let starší, asi by fakt nalomil mý přesvědčení, že všichni normální chlapi už vymřeli. I teď jsem byla nalomená, i když jsem si to nechtěla připustit.

Tu zprávu poslal ještě včera v noci, nejspíš v době, kdy jsem na parketu tancovala jako šílená. Nebo už v době, kdy jsem se muchlovala s tím týpkem? Neměla jsem tušení, protože jsem na čas nekoukala. Plynul kolem mě jako voda a já se jen nechávala unášet proudem.

Teď jsem se za to trochu nesnášela.

Prostě mi připadáš skvělá a chtěl bych tě líp poznat, tečka.

Kde se v tak mladým klukovi vzalo tolik rozumu? To mi vážně bylo záhadou. Fascinovalo mě to.

Jak mu mám na TOHLE napsat, že nemám zájem? Protože mě taky máma učila, že nemám lhát.

No, asi počkám, než mě přejde ten strašnej bolehlav, a pak mu odepíšu. Jdu si ještě chvíli lehnout, v noci jsem toho moc nenaspala.

Jsem strašnej člověk.

Dylan by se mi měl vyhejbat obloukem.

Ale kdovíproč mu připadám skvělá.

Fakt jdu spát, jinak mi ta hlava pukne.

* * *

Je devět večer a já POŘÁD ještě Dylanovi neodepsala. Už ráno mohl vidět, že jsem si zprávu přečetla, ale za celej pitomej den jsem mu nenaspala ani ň, takže se musí cejtit pěkně pod psa, že možná poprvý vyložil před holkou karty na stůl a dopadl na držku.

Na druhou stranu... Co ve mně pořád vyvolává dojem, že ještě žádnou holku neměl? Je mu přece osmnáct. Spousta lidí randí už od patnácti, některý případy i dřív. Mohl mít už mraky holek. To by vysvětlovalo, proč je chvílema sice lehce stydlivej, ale zároveň si celkem jistě jde za svým, když něco chce. Jo, určitě už randil. Kluk jako on s jeho očima a úsměvem by nemohl vydržet osmnáct let, aniž by ho nějaká holka uhnala.

Nepotrvá dlouho a nějaká ho užene i teď. Nejspíš ho jenom nějak zblblo, jak se u mě v salónu tehdy složil, ale nebude trvat dlouho a zapomene na mě.

Pokud se teda nebude dívat na svý předloktí, že jo.

Neodepíšu mu.

Chci, aby na mě zapomněl a nekomplikoval si mnou svůj sladkej mladej život.

Ale taky v nejtemnějších částech své duše cejtím, že jsem ráda, že má na svém těle upomínku na mě.

Sobota 1. srpna

Tak to vypadá, že budu nucená jít pařit tři tejdny po sobě. Uf. To je v mém věku už celkem nebezpečný. Stačí jeden blbej pohyb a vyhodím si záda, nebo mi lupne v koleni a budou mě čekat měsíce rehabilitací s babčama, co maj podobnej problém.

Jimmyho ale včera povýšili, takže to chce oslavu, a nám se s Kaylou, při vší úctě, nechce narychlo nic chystat, a tak jsme mu prostě jen slíbily, že si dneska může objednávat celej večer jen koktejly a že s Kaylou všechno zacálujem, na což přistoupil víc než ochotně. Milujem koktejlóv pártý. Neděláme je moc často, protože upřímně... Pivko nebo panák tequilly stojí furt míň než sklenice lahodný piňa colady a obojí má i mnohem rychlejší účinek. Občas, třeba když máme zrovna falešnej pocit, že jsme milionáři, si koktejlóvej večer uděláme, ale pak zas trvá dlouho, než se do klubu dostanem, protože se většinou dost sedřem z kůže.

Jimmy o tohle povýšení ale dost stál, takže si zaslouží všechny koktejly světa.

Na rozdíl od minulýho tejdne, kdy jsem na sebe hodila černý obtažený šaty, jsem dneska zvolila nudnou klasiku, protože jsem tentokrát ani náhodou neměla v plánu někoho balit. Vyhrálo to černý tílko, přes to červenočerná kostkovaná košile s krátkým rukávem, kterou jsem si svázala v úrovni žeber, a na nohy černý kraťasy a conversky. Vlasy jsem si sepnula do volnýho drdolu, abych vyslala ještě silnější signál, že nejsem k mání, a líčení obstaraly jako obvykle jen černý protáhlý linky, jinak nic.

Za chvíli mě tu ti dva šašci vyzvednou a já jen doufám, že se dožiju zejtrka.

Za celý týden se mi Dylan už ani jednou nezval.
Ani já jemu.
Nikdy nikomu nepřiznám, že mě to fakt žere.

Neděle 2. srpna

Jako... Víím, že jsem si často kámošům postěžovala, že je můj život občas trochu nudnej, ale na druhou stranu jsme všichni tři věděli, že to jsou z mé strany jen planý kecý. Milovala jsem svůj nudnej život. Milovala jsem, že v něm nejsou žádný dráma, žádný srdceryvný scény, žádný chlapi. Mám skvělý rodiče, se kterejma vycházím, ségru, jejíž rodinu mám opravdu ráda (a fakt doufám, že i oni mě, protože u Liama si občas nejsem jistá), mám práci, kterou miluju a která mě fakt baví, a mám i čas na svoje koníčky, což v dnešní době jen tak někdo říct nemůže. Milovala jsem svůj krásnej, nudnej život.

Proto mě teď trochu děsí, že už moc nudnej není.

Včera se nám podařilo ukořistit box, což bylo skvělý, protože jindy musíme bejt prostě většinu času na parketu, a když chceme trochu nabrat síly, postáváme u baru. Tentokrát jsme ale chytli jeden z boxů, než nám ho stihly nějaký děcka vyfouknout, takže jsme s Kaylou objednaly Jimmymu hned tři různý koktejly naráz, aby měl pořádněj rozjezd, a měly jsme je i kam položit. Náš box byl na dobrým místě – blízko baru, takže jsme mohly chodit doplňovat zásoby. Jediný, co bylo na prd, bylo to, že v tomhle klubu opěradla u boxů nebyly vysoký, tudíž neposkytovaly takový to intimčo, co nabízely jiný kluby s opěradlama vysoko nad hlavama. Ve zkratce, sice sedíte na prdeli a nemusíte postávat u baru jako socky, ale zároveň vidíte, co maj na stole děcka o pár stolů dál.

Jindy by mi to bylo fuk, co dnešní děcka lemtaj, aby se za levno zmrskaly (jako bychom jim my tři měli co vyčítat), ale tentokrát jsem měla pořádněj takovej pitomej pocit, jako by mě někdo očumoval. Několikrát jsem otoči-

la hlavu všema směrama, abych se rozhlídla, ale viděla jsem leda prd, tak jsem si místo toho cucla svý milovaný piña colady a vykašlala se na divný pocity. O chvíli později jsem ten pocit ale dostala znovu, a když se to stalo už asi popátý, otočila jsem hlavu doprava, zabrousila očima do boxu, co byl ob jeden stůl od nás, a ztuhla jsem. Zvlášť když se na mě můj pozorovatel sladce pousmál a kejvnul na mě.

Polkla jsem, přestože mi najednou úplně vyschlo v krku, taky jsem na něj kejvla a rychle jsem odvrátila pohled na Jimmyho, kterej seděl naproti mně a zrovna něco se sklenicí v ruce drmolivě vykládal, až si ulejšval svý Cuba libre do klína. Zařekla jsem se, že ho na to v nejbližší době upozorním.

Přestože jsem se fakt snažila svýho kámoše poslouchat, myšlenky mi furt utíkaly do boxu napravo od nás. Jeho pohled jsem vnímala tak silně, jako by na mě hulákal slova „Dívám se na tebe!“ Prostě jsem věděla, že na mě kouká. A nebyla jsem si jistá, jestli je mi to příjemný – zvlášť po tom, co jsem totálně zazdila jeho moudrou a vlastně dost pěknou zprávu.

Opět jsem se cejtila trapně. Kdo ten kluk krucinál byl? Nějakej posel z pekla, co mi měl připomenout pubertu? Ještě tak mít ksicht obsypanej beďarama a získat částečnou amnézii, abych zapoměla na všechny špatný zkušenosti, co s chlapama mám, a jsem to fakt já v nějakejch šestnácti, červenající se a doufající, že najdu toho pravýho. Fuj. Z tý představy mi bylo blivno.

Nebo to bylo jen tou piña coladou? Kdo ví.

Přestože jsem se snažila ze všech sil to nedělat, moje hlava se každou chvíli natočila doprava a moje oči se rychle přesvědčily, že tam stále je. Ne vždycky se zrovna díval mým směrem, ale z valný většiny ano. A v těch momentech, kdy se na mě nedíval... jsem se mohla dívat já. Aspoň do doby, než ke mně střelil očima a přistihl mě, že na něj zírám.

A pokaždý se jeho pusa stočila do toho drobnýho, sladkýho pousmání, jako by se vysmíval mejm zoufalejším snahám se od něj držet dál, když je ve skutečnosti tak moc očividný, že i on mi připadá celkem „skvělejší“.

„Jdem tancovat?“ zahulákala mi lehce nametená Kayla do ucha a z pusy jí byla cejtít máta z mojita. Jimmy se okamžitě bujaře přidal – dřív než jsem ho stihla varovat, že má mokrej rozkrok. Ale já zavrtěla hlavou.

„Dejte mi minutku, bolejí mě nohy,“ houkla jsem na ně a rukou jim naznačila, že mají odříct na parket. „Za chvíličku vás tam najdu, jo?“

Kayla se netvářila moc nadšeně, ale Jimmy už byl fakt silně nacucanej, chytil Kaylu kolem krku a táhl ji k parketu, takže neměla moc šanci protestovat. Vyprskla jsem nad tou scénou smíchy a s pusou od ucha k uchu jsem sledovala, jak to Jimmy roztáčí v o chlup rychlejším tempu, než jakéj udávala písnička. A říkala jsem si, jak moc mám tohohle světlovlasýho kluka ráda, stejně jako svou hnědovlasou kamarádku. Byli *moji*.

Zatímco jsem je s úsměvem pozorovala, v miniaturní kabelce, kam se mi vešel akorát mobil, kreditka, občanka (jako by jí po mně někdo v předchozích deseti letech snad chtěl, ha ha) a klíče od baráku, se mi rozdrnčel telefon. Přes ten kravál bych to v životě neslyšela, ale jelikož mi zavibrovalo stehno, nedalo se nevšimnout si. Zašátrala jsem do kabelky, vytáhla mobil a rozsvítila ho, a mezitím jsem druhou rukou sáhla pro koktejl, abych si cucla.

Dneska nepaříš s kámošema?

Aniž bych to měla v úmyslu, okamžitě jsem naklonila hlavu do strany a střelila očima po odeslateli. No jistě, pozoroval mě a do obličej mu svítilo světlo z jeho vlastního telefonu, takže jsem viděla i další pousmání. Raději jsem sklopila pohled dolů a chtěla odepsat nějakéj sarkastickéj rejpance, že on zase pro změnu dneska *paří* s kámošema, i když se zmiňoval, že ho to nebere, ale než jsem stihla začít psát, objevily se tři tečky a vzápětí další zpráva. A pak další.

Promiň, nejsem žádněj úchyl, co by sledoval každěj tvůj krok. Jenom... Nemůžu z tebe spustit oči. Což si dost odporuje s tím, že nesleduju každěj tvůj krok, já vím, ale...

Když se směješ, vypadáš, jako bys vypadla z nějakýho fantasy o krásnejch nesmrteľnejch bytostech. Elfka, víla, čarodějka...

Kristepane. Kdyby mi tohle napsal nějakej můj vrstevník, asi bych se na místě zblblila a pak bych se rozesmála, až bych se znovu zblblila. A mezi dávením bych ječela, že větší kliše jsem v životě neslyšela.

Ale od Dylana? Vzhledem k jeho zálibě ve fantasy a k jeho nevinný, nezkažený dušičce?

Nějak jsem se nemohla donutit cejtít se zhnuseně. Místo toho jsem se uculila jako blbka. A hned nato jsem si uvědomila, že na mě nejspíš vejrá z vedlejšího boxu, a rychle jsem svůj výraz zase zkrotila do netečný masky.

Tak jako evidentně já nepřesvědčím tebe, že bych za pár let mohla jít dělat z fleku strážce mumie – anebo přímo BEJT ta mumie –, tak nepřesvědčíš ty mě, že jsem pro tebe dobrá volba.

Toužila jsem se podívat, jak se tváří, ale neudělala jsem to. Vydržela jsem to.

Trochu jsem se bála, že kdybych viděla v jeho tváři zklamání, rozmyslela bych si to a napsala mu něco ve stylu „Tak kam spolu zajdem?“ A taky jsem se bála, že by se naopak tvářil až moc nezaujatě. Protože i to by mě štvalo, jakkoli absurdní to bylo.

Několik vteřin se nic nedělo, jen si zprávu přečetl, ale pak se tečky znovu rozběhly a mně poskočilo srdce.

Sedím v boxu s klukama, který mluvěj jen o tom, jaký má jaká holka prsa, a s holkama, který neřešej nic jinýho, než jestli maj správnej odstín rtěňky. Neříkej mi, že někam s tebou zajít je horší volba. Teď bych byl radši doslova kdekoli jinde.

Opět jsem se musela mermomocí nutit, abych se neculila jako měsíček na hnoji.

Dobře, v tuhle chvíli se ti to tak možná zdá, pokud jsi obklopenej těmahle lidma. Ale v celosvětovém měřítku, když si vezmeš všechno kolem a kolem, jsem pro tebe opravdu hrozná volba. Zeptej se sám sebe – co by řekla tvoje máma, kdybys jí řekl, že balíš holku, co je o čtrnáct let starší a kterou jsi viděl kolikrát, čtyřikrát v životě?

Tentokrát cinkla zpráva hned.

Proč by se moje máma měla starat o to, kdo se mi líbí? Je to můj život.

Chtěla jsem si rejpnout, že přesně tohle je odpověď nevyzrálého člověka, ale pak jsem si uvědomila, že já žiju podle úplně stejného mantry. A že vlastně říká něco, co je svatá pravda.

Začala jsem jen tak náhodně ťukat prsty po klávesnici, aby sledoval displej a čekal na mou zprávu, a dovolila jsem si rychlej pohled doprava.

Do prčic! Evidentně ho ty tři poskakující tečky nebraly tolik jako mě, protože se díval přímo na mě. Tentokrát se mi ale uhejbal oči a o něco obtížněj. Jako by mě zhyponotizoval a já uhnout nemohla.

Zatracený koktejly, už mi pletou hlavu.

Smazala jsem tu změť náhodných písmenek, co jsem vytvořila jako svůj mizerný a nefunkční krytí pro očumování, a odepsala jsem pořádně.

Kolik holek už jsi měl?

Tahle otázka mě zajímala čím dál víc a už jsem neodolala, abych se nezeptala, přestože to nijak nenavazovalo na předchozí konverzaci.

Znovu jsem očíhla jeho výraz a tentokrát jsem ho zachytila, jak zírá do mobilu s vytaženým obočím a rozpačitým výrazem. Málem jsem si z toho cvrnkla do trikotu, jak byl roztomilej. Pusa se mi samovolně rozjela od ucha k uchu.

Bohužel mi ale nebylo přáno přečíst si odpověď, pokud měl vůbec v plánu nějakou posílat, protože se přede mnou objevila Kayla s naliťm Jimmym, dali mi asi tak půl vteřiny, abych si mobil strčila do kabel-

ky, a vytáhli mě násilím na parket, kde jsem s nima notnou chvíli trsala. A přestože jsem měla plnou hlavu Dylana, tyhle chvíle, kdy jsme spolu všichni tři pařili na parketu, jako by nám patřil, jsem prostě milovala, takže jsem se ponořila do víru hudby a jen jsem si nechávala žilama proudit život ve své nejčirější podobě.

Jimmy nakonec to množství koktejlů neustál a při krátký zastávce v boxu usnul na lavici, a Kayla se zase zakoukala do nějakýho novýho frajera, se kterým se o chvíli pozdějc někam zdekovala, čímž mi nechala Jimmyho na krku. Poslala jsem jí peprnou zprávu, ale pochybovala jsem, že si ji přečte ještě dneska; to spíš až se ráno probudí v cizím bytě a s chybějícíma spodárama.

Samozřejmě jsem měla další zprávu od Dylana, a tak jsem nechala Jimmyho ještě chvíli spát, než ho budu muset odtáhnout před klub, a pohodlně jsem se usadila. Předtím jsem ještě rychle mrkla Dylanovým směrem, ale k mému překvapení na svým místě neseseděl. Jeho box byl celkově poněkud prázdněj, a aniž bych chtěla, projelo mnou zklamání. Už odešli? Ach jo. Když tu nebyl, mohla jsem si dovolit výraz absolutního zdrcení a sesunula jsem se hlouběji do lavice, jako by mě měla spolknout. Aspoň jsem teda otevřela jeho zprávu.

Krutou pravdu, nebo milosrdnou lež?

Úplně stejnou odpověď jsem mu dala, když se mě ptal, jestli je jeho tetování originální. A tehdy byla odpověď ne. Proč by mi psal stejnou frázi, kterou jsem použila na něj, kdyby byla odpověď jiná?

O důvod víc se mu klidit z cesty. Vlastně o dva – teď, s kapkou alkoholu v krvi, mě jeho nezkušenost (aspoň pokud mluvil pravdu, ale kluci měli většinou ve zvyku spíš machrovat než se dobrovolně ponížovat, takže jsem si nemyslela, že by lhal) lákala o to víc. Ale co když to byla celý jenom nějaká přetvářka? Co když si hraje na nesmělýho klučinu, jen aby mě dostal, a pak se tím jenom bude chlubit kámošům, jakej měl hustej úlovek? Že sbalil zoufalou třicátnici, která toužila po citlivým klučíkovi, co by si s ní jenom nevytřel zadek?

Bože můj, zlatý časy, kdy byl můj život překrásně nudnej, fakt.

Jelikož moje hlava začala přehrávat jeden scénář za druhým a moje zklamání nad tím, že už tu Dylan není, se přelejvalo do kyselý zatrpklosti, rozhodla jsem se, že je nejvyšší čas vypadnout.

Propleskla jsem Jimmyho, aby se aspoň trochu probudil, ale bylo to jako budit Sněhurku s jabkem v krku – naprosto marný a zbytečný. Ještě že byl Jimmy celkem párátko. Dala jsem si jeho ruku kolem krku a s heknutím jsem se postavila, přičemž on mi jen něco opile zamumlal do ucha a nohy se mu spánkem podlamovaly, takže jsem nesla celou jeho váhu na krku.

„Já tě zabiju, Kaylo,“ zavrčela jsem a snažila se toho ožralu protlačit skrz parket na druhou stranu, směrem k východu. Kdyby se mi aspoň povedlo dostat ho na tu pohovku na chodbě, byl by to úspěch. Odtamtud už zavolám Uber a přinejhorším trochu podplatím řidiče, aby mi s Jimmym pomohl, ale takhle... Málem jsem vypustila duši, když jsem ho vláčela.

Někde uprostřed parketu se jeho váha najednou zázračně odlehčila a já se zaradovala, že se probudil aspoň natolik, aby došel ven sám, ale když jsem k němu otočila hlavu, málem jsem dostala infarkt. Z druhé strany ho totiž podpíral Dylan.

Jakkoli jsem si myslela, že je to nemožný, moje tváře se najednou rozhořely jako letní ohýnky. Tohle bylo tak ponižující...

Ale taky moc, moc užitečný, to jsem mu musela nechat.

Pomohl mi Jimmyho dotlačit právě k tý pohovce, kde vrkal nějaké pářeček téměř v batolecím věku, ale jakmile viděli, že k nim táhnem toho ožralu, s vypísknutím se zdekovali někam do davu a uvolnili nám prostor. Položili jsme Jimmyho opatrně na pohovku a já si sedla aspoň na opěradlo, abych se trochu vydejchala, a podívala jsem se na Dylana, jestli mu to taky dalo tak zabrat.

Ne, evidentně nedalo. Ani nefuněl, krucinál.

„Díky,“ ozvala jsem se po chvíli. „Nemusels mi pomáhat, ale... díky.“

„Jasný, mohl jsem jenom pozorovat, jak se s ním svalíš na zem doprostřed parketu,“ zakřenil se. „Určitě by to byla dobrá zábava a já bych

si pak z tebe mohl utahovat ještě dlouho potom, stejně jako si ty utahuješ ze mě, že jsem omdlel během tetování.“

Kousla jsem se provinile do rtu a ta představa, jak se s Jimmym vážně svalím doprostřed parketu, mě proti mé vůli rozesmála. Vážně by to byla asi komická scéna. Nebo spíš tragikomická.

Dylan se taky smál a vypadal, že je sám sebou potěšenej, že se mu povedlo mě rozchechtat.

„Není zač,“ dodal po chvíli. „Nejsem ten typ, co by se jen díval a smál.“

Na rozdíl od jeho idiotskejch kámošů. Což mi připomíná... Vážně Kaylu zabiju.

„Já vím,“ kejkla jsem na něj se zbytkem úsměvu na rtech. Potom jsem zvažněla. „Myslela jsem, že jste už odešli.“

„Jo, všimnul jsem si, že tě před chvílí nějak přešel smích,“ zakřenil se od ucha k uchu a mě za dnešní večer poněkolkátý polilo horko. Bože můj, on mě viděl? Viděl, jak jsem zcela očividně a nekrytě zklamaná, že už ho nevidím?

Zabte mě a zakopejte někam hodně, hodně hluboko!

Vytáhla jsem z kabelky mobil, abych nám s Jimmym objednala Uber (a nemusela se Dylanovi aspoň chvíli dívat do očí), a zmohla jsem se jen na: „Uhm.“

„Kamarádka to trochu přepískla s alkoholem a nedopadlo to úplně nejlíp, takže jsme byli nucený ten box vyklidit. Žádné další ale nebyl volnej, tak jsme museli stát u baru.“

Asi jsem byla příliš unavená či co, ale v tuhle chvíli na mě udělalo dojem i to, že v tom kámošku nevyráchal a neřekl něco ve stylu, že se prostě poblila, a místo toho to kulantně zaobalil jako gentleman.

„Aha. Tak to našťve.“

„Vypadá to, že tvůj kámoš taky není úplně ve své kůži,“ poukázal na Jimmyho.

„Jo, dneska slavil povýšení, tak jsme ho s kamarádkou zásobovaly koktejlama,“ vysvětlila jsem, stále trochu v rozpacích. „Kámoška se ale někam zdejchla, takže ho musím dostat domů sama.“

Dylanovi poskočil ohryzek a jeho pohled zintenzivněl, ale pak se zase zakřenil. „Ty mi ještě něco povídej o kámoších na hovno.“

Jeho hláška byla v tu chvíli tak trefná, že jsem vyprskla smíchy. „Touché.“

Zasmál se se mnou a pak znovu propíchl Jimmyho tím intenzivním pohledem. „Je to... dobře kamarád?“

Proti mé vůli se mi koutky rozšířily až k uším, když jsem si uvědomila, proč se ptá. „Nejlepší. Teď tak nevypadá, ale jinak je to zlatíčko.“

Dylan znovu viditelně polkl, a i když se nejspíš strašně snažil zůstat nad věcí, mezi obočím se mu objevily vrásky. „Aha. Hm.“

„Možná dneska přespím u něj, abych se ujistila, že bude v pohodě,“ pronesla jsem jakoby nic a pozorně sledovala jeho výraz. Přesně jak jsem čekala – ty vrásky se prohloubily a do očí se mu vkradlo něco, co vzdáleně připomínalo žárlivost. Nebo možná ani ne tak vzdáleně.

„Vy spolu...“ Dylan tu otázku vypálil, ale v pülce se najednou odmlčel a sepjal rty k sobě. Nevydržela jsem to a musela se začít zase chechtat.

„Je to můj kámoš už spoustu let a je nejlepší z nejlepších, ale v milostný sféře dává přednost namakanejm frajerům,“ vysvětlila jsem konečně se smíchem a sledovala, jak se Dylanův výraz mění z nakrknutýho do úlevnýho. Byl fakt sladkej.

„Myslels to vážně?“ zeptala jsem se chvílku nato. Překvapeně na mě zvednul obočí.

„Co?“

„Tu poslední zprávu.“

Čekala jsem, že mu bude chvíli v hlavě šrotovat, co že mi to vlastně psal, ale věděl to okamžitě. „Moje poslední zpráva byla otázka.“

„Fajn,“ zakoulela jsem očima a přistoupila na jeho hru. „Tak teda krutou pravdu.“

„Žádnou.“

„Tomu se mi nechce věřit,“ zatvářila jsem se pochybovačně. „Na to seš až moc... moc...“

Se zvednutým obočím čekal, co ze mě vypadne, ale sama jsem nevěděla, co to mělo bejt. Moc sebevědomej? To přece není. Moc hezkej?